

VERKRACHT.

Intrigekomedie in 3 bedrijven van Herwig Van Landuyt.

Personages .

Polly : aangerande vrouw.

Manuela : politie-inspecteur.

Robert : politiebeambte.

Ulla, Laura, Dries, Evert en Joeri : vrienden van Polly.

Oriane : vriendin van Laura.

EERSTE BEDRIJF.

Decor : Manuela ontvangt Polly in haar bureau op het politiecommissariaat.

Polly : 't Was warm.

Manuela : Erg warm ?

Polly : ijselijk warm en plotseling...

Manuela : werd alles zwart voor uw ogen. U viel achterover...

Polly : Blijkbaar.

Manuela : en voor u 't wist...

Polly : Klopt.

Manuela : was het zover.

Polly : Zover ? Wat bedoelt u met "zover" ?

Manuela : Ik bedoel er niks mee maar 't lijkt me logisch dat het toen moet gebeurd zijn.

Polly : Op straat ?

Manuela : Daar of later in 't ziekenhuis.

Polly : Hou het toch maar bij 't ziekenhuis.

Manuela : Mij goed. Hebt u enig ..?

Polly : Nee, nee maar ze weten daar ongetwijfeld bijna allemaal hoe een vrouw in elkaar zit.

Manuela : Precies.

Polly : En 'k heb liever, ik bedoel 't is minder scabreus in een eenpersoonskamer dan in een drukke winkelstraat.

Manuela : Hoe laat was het ook weer toen u in 't ziekenhuis werd binnengebracht ?

Polly : Een uur of vier.

Manuela : En toen het gebeurd is ?

Polly (opgesprongen) : Wablief ?

Manuela : Goed zo.

Polly : Goed zo ?

Manuela : Ja uw reactie . We geloven nu eenmaal nog de helft niet van wat ons hier verteld wordt.

Polly : Onder ons, ik kan 't geloven. Mensen zijn liegebeesten, u , ik , iedereen. Alleen ezels liegen niet, logisch 't zijn ezels.

Manuela : Zeg dat wel ! Hoe slimmer hoe slechter!

Polly : En 't tegenovergestelde is ook waar. Onnozele kloten brengen de koffie en vertellen de hele dag waarheden als koeien.

Robert (komt binnen zonder aan te kloppen) : Iemand koffie ?

Manuela : Mevrouw ?

Polly : Graag maar niet te slap.

Manuela : Komt in orde en weten de vrouwtjes ook wat de Walen tegen koffie zeggen ?

De vrouwen kijken hem verbijsterd (en sprakeloos) aan.

Robert : Nee ? Café nondeju ! Te zot om waar te zijn, wordt daar maar 's zat van !

Polly : Café ? Maar allee 't is nie waar!

Robert : Wel waar. 'k Weet het van Fernand een halve Waal die Frans spreekt zonder veel haar op en in de Marollen weet iedereen dat "Chez Cisse" gespecialiseerd is in café en "soupe à l'onion" da's soep, een soort soep.

Manuela : Komt er nog iets van, van die koffie ?

Robert : 'k Ben content dat ik mevrouw hier iets bijgebracht heb.

Polly (geeuwt) : Ik ook.

Robert (de klink in de hand klaar om de dames alleen te laten, tegen Manuela) : Zie je wel!

Als Robert om de koffie is...

Manuela : Waar waren we gebleven ?

Polly : In 't ziekenhuis.

Manuela : Juist (mijmerend) Ik zou daar eerder...

Polly : naartoe gaan om u te laten verlossen dan om u te laten bevruchten.

Manuela : U ook neem ik aan of toch niet ?

Polly : Bedoelt u nu terwijl ik aanstalten maakte om in zwijm te vallen ?

Manuela : Sorry. Je kan in mijn positie niet altijd een blad voor de mond nemen.

Polly : En als ik weer bij mijn positieven gekomen ben bleek ik bezwangerd.

Manuela (ironisch) : Van een vredige bevruchting gesproken, u bewegingsloos en hij geluidloos als een dief in de nacht met zijn pik in je muis ?

Polly : Ja of ziet u dat anders ? Zou u wakker geworden zijn en het uitgeschreeuwd hebben van afschuw of van plezier ?

Manuela : Nee maar dat u hem niet gevoeld hebt daar heb ik vragen bij.

Polly : Ik ook. Misschien had hij wel boter...

Manuela : aan zijn fluit ?

Polly : Ja of margarine.

Manuela : Nonsens. Verkrachters zijn beesten.

Polly : De mijne niet.

Manuela : Allemaal. Beesten of ben je dan geen beest als je een bewusteloze volkomen weerloze vrouw aanrandt.

Polly : Ja, temeer als je ze ook nog zwanger maakt.

Manuela : Waarom hebt u eigenlijk uw zwangerschap niet laten afbreken ?

Polly : Als ik u goed begrijp had ik bewijsmateriaal tegen mijn verkrachter moeten laten verdwijnen.

Manuela : Hem ontmaskeren is zoeken naar een speld in een hooiberg, maar als we hem vinden...

Polly : Als ? Als hij zich laat vangen ?

Manuela : Ja het zijn dikwijls recidivisten, dan kunt u een vordering tot levensonderhoud indienen.

Polly : Pft, ik ga er niet om bedelen.

Manuela : Wanneer u kan aantonen dat u verkracht werd en op die manier zwanger bent geraakt.

Polly : Ik weet het, ik mag wel niet langer dan 3 jaar wachten.

Manuela : Precies en u hebt een veroordeling van uw verkrachter nodig om hem te beletten aanspraak te kunnen maken op rechten over uw kind zoals bezoekrecht bijvoorbeeld.

Polly : Eerlijk is anders en als ik op de politie moet rekenen om die speld te vinden zou 'k lang kunnen wachten.

Manuela : Zonder ons nog langer.

Polly : Stel dat hij als twee druppels water op een medewerker van 't ziekenhuis lijkt...

Manuela : Dat kan, binnen twintig jaar als 't een jongen is. Is het een jongen ?

Polly : Over twee weken kan ik het weten, dan ben ik goed 17 weken zwanger maar misschien wacht ik beter 3 weken langer, dan verwacht men mij voor de 20-wekenecho.

Manuela : Oei, schrik ?

Polly : Nu nog niet. Nu heb ik meer schrik dat u mijn aangifte zonder gevolg klasseert.

Manuela : Waar blijft die koffie ? Een ogenblikje a.u.b. (Verlaat het vertrek.)

Polly (alleen) : Wat zou ze nu denken van mij ? Gelooft ze me überhaupt of lacht ze zich een bult achter mijn rug ?

Manuela (lachend terug, zonder koffie) : 't Zal voor een andere keer zijn.

Polly : Is 't kapot t' apparaat ?

Manuela : Helaas we zijn dat gewend. Er is hier altijd wel iets kapot . Apropos wie weet er nog...

Polly : van mijn verkrachting ?

Manuela : Ja ik zou dat niet aan de grote klok hangen . Uw verhaal doet me denken aan dat van de moeder van Jezus.

Polly (woedend) : Wat ? Wat zegt u, mijn verhaal ? U doet het af als een verzinsel.

Manuela : Absoluut niet en 't Hare nog minder.

Polly : Da 's nog de beste! Mijn verhaal is godbetert duizend keer geloofwaardiger dan 't Hare.

Manuela : Begrijp me niet verkeerd, we hebben hier de middelen en de ruimte niet en daarenboven zijn we onderbemand.

Polly : En... was dat niet het geval ?

Manuela : Wel dan zouden we hier bij een duizendtal vrouwen...

Polly : Bewusteloze ?

Manuela : uw belevenis kunnen uittesten met evenveel ongemeen zachtaardige verkrachters.

Polly : Inspecteur inspecteur nu vrees ik toch...

Manuela : Wat dan ?

Polly : Wat ik vrees is dat u nog debielere tactieken uit uw hoge hoed gaat toveren.

Manuela : 't Is vergezocht ik weet het maar je verkrachting moet er niet voor onderdoen.

Polly : Heb ik er voor gekozen ?

Manuela : Nee natuurlijk niet. Nu...

Polly : Wat nu ?

Manuela : Nu je 't er toch over hebt... eigenlijk bent u een bofkont.

Polly : Een bofkont, een bofkont, omdat ik niet afgezien heb ?

Manuela : Onder andere. Hij had uw vagina kunnen scheuren of u andere genitale letsels kunnen toebrengen. Hij had u anaal kunnen verkrachten en zijn vrienden meebrengen om u voorgoed het zwijgen op te leggen.

Polly : Moet ik nu een gat in de lucht springen ?

Manuela : Nee maar hoe dan ook was 't geluk aan uw kant.

Polly : Van geluk gesproken, ik krijg wel het kind van een verkrachter. Als het een jongen is die op zijn vader lijkt...

Manuela : Met de juiste opvoeding zal hij op u lijken en daarenboven...

Polly : C'est ça, was zijn vader, als verkrachter, nog de kwaadste niet.

Manuela : Hoelang bent u in 't ziekenhuis gebleven ?

Polly : Vier dagen, tot vrijdagmiddag.

Manuela : En..?

Polly : 't Was waarschijnlijk een reflexsyncope.

Manuela : Dacht ik al . Hitte, lage bloeddruk, te weinig gedronken en gerust.

Polly : Zoiets ja, geen plaats op de terrasjes. Vrouwen zijn nergens veilig. Bent u hier al door een collega verkracht ?

Manuela : Ik ? Nee.

Polly : En uw vrouwelijke collega's ?

Manuela : Ook niet.

Polly : En toch zou ik hier niet gerust flauwvallen.

Manuela : Nee ? Dat begrijp ik.

Polly : Durft u hier alleen naar 't toilet gaan ?

Manuela : Met mijn ogen dicht en als ik toch schrik krijg vraag ik Robert mee.

Polly : Ik zou 't boeltje hier niet vertrouwen.

Manuela : Nee ? U bent nog onder de indruk van uw traumatische ervaring, daarom...

Polly : Ik zie de mannen van de wet hier stuk voor stuk op vinkenslag liggen met hun pik in de aanslag klaar om toe te slaan.

Manuela : O! Ik kan u verzekeren dat u nergens veiliger bent dan hier.

Polly : Zou u uw wapen trekken om mij en m'n bijna-baby te verdedigen ?

Manuela : Mijn wapen ? Dat heb ik echt nog nooit nodig gehad.

Polly : 't Is evident, omdat u gewapend bent lopen de verkrachters u in bochten voorbij. Ze weten waarom.

Manuela : Vrouwen zijn lang niet allemaal gewapend en toch worden er gelukkig maar, niet meer dan acht per dag verkracht.

Polly : Zij die geen aangifte doen niet meegerekend.

Manuela : Ja acht blijft veel maar toch ook weer niet zoveel, niet om schrik te hebben als je op straat waagt.

Polly : Onwillekeurig zal ik toch elke onbekende man die me aanspreekt...

Manuela : verdacht vinden ?

Polly : Nee checken.

Manuela : Checken ?

Polly : Ja controleren of zijn orgaan er als een slap vodje bij hangt of al aanstalten maakt om een erectie in te zetten.

Manuela : Allee allee.

Polly : Doe nu a.u.b. niet of ze niet bestaan de mannen die al met een paal in hun broek zitten als ze je de hand schudden en klaarkomen voor hun lippen je wang beroerd hebben, bah !

Manuela : Hebt u zo'n types..?

Polly : Nee niet in 't ziekenhuis maar eenpersoonskamers zijn in de toekomst niet meer aan mij besteed, zeker weten.

Manuela : Als er u niets opgevallen is...

Polly : Niets is veel gezegd, er circuleren daar veel vreemde luizen. U begrijpt toch wat ik bedoel ?

Manuela : U bedoelt mensen van vreemde origine ?

Polly : Absoluut of u zou al moeten geloven dat ze onder een schuilafkomst aan de slag zijn.

Manuela : Onder een ?

Polly : De Fatima's , de Aïcha's, de Bogdana's, de Zorina's.

Manuela : Geen mannen bij de verpleegkundigen ?

Polly : Gelukkig niet maar beschermd hebben ze me niet Fatima en Co. Als Bashir maar met hun medeweten niet onder mijn bed lag !

Manuela : En wat zei de dokter ?

Polly : Geen idee. Misschien speelde hij wel onder één hoedje met die vreemde luizen.

Manuela : U moet de dokter toch gezien hebben.

Polly : Er komt daar veel volk binnen die u of mij verstrooid bekijkt en vervolgens plichtmatig nog een oog werpt op uw fiche en alweer op weg is naar de volgende kamer.

Manuela : Iemand moet zich toch als de dokter voorgesteld hebben. " Goede morgen ik ben dokter X". Nee ?

Polly : Nee, niet dat ik het me herinner.

Manuela : Misschien heeft hij u wel de hand geschud tegen beter weten in.

Polly : Dat zou kunnen terwijl ik nog total loss was, kan hij er van geprofiteerd hebben om me aan te randen.

Manuela: De dokter, mijn kinderen !

Polly : De vader van mijn babytje. Niet dat ik dweep met topdokters maar...

Manuela : alvast iets meer dan met vreemde armoezaaiers.

Polly : Voilà, u ook ?

Manuela : Ik ben niet verkracht en u ook niet. Geef het maar toe i.pl.v. te fantaseren dat ziekenhuisdokters u zo goed behandeld hebben dat u er zwanger bent van geraakt.

Polly : Vrouwen mogen dromen toch ? Of bent u geen vrouw ?

Manuela : Bent u verkracht, ja of nee ?

Polly : Ja en ik hoop door één of andere dokter op de spoed waar ik binnengebracht werd.

Manuela : En als ik zeg dat zoiets daar uitgesloten is ?

Polly : Dan ergens waar het niet uitgesloten is, liefst door een dokter van bij ons.

Manuela : Ik hoop dat u op uw wenken werd bediend maar ik vrees dat u dan niet in aanmerking komt voor de slachtofferrol die u hier opvoert.

Polly : Omdat ik een dokter van bij ons verkies boven vuil overzees gespuis," Aziatisch ongedierte" zoals minister Donner ze zowat honderd jaar geleden bestempelde.

Manuela : Nee omdat u niet verkracht bent.

Polly : Probeer uzelf daarvan te overtuigen, mij overtuigen dat het niet gebeurd is zal u niet lukken.

Manuela : Nee ?

Polly : Nee. U doet geen enkele moeite om u in te leven in het gevoelsleven van het slachtoffer.

Manuela : In 't uwe ?

Polly : Ja, vandaag in 't mijne en morgen in dat van een ander.

Manuela : Van uw gevoelsleven naar uw gevuld liefdesleven is maar een kleine stap. Zullen we 't daar maar 's over hebben ?

Polly : Da 's van de hak op de tak maar als ik u daarmee kan plezieren... Gevuld zei u, jaloers ?

Manuela : Interessant in 't licht van uw aangifte..

Polly : Interessant, voor u of voor mij ?

Manuela : Voor u misschien, voor mij ongetwijfeld. Polyamoureuze Polly is dat niet de naam die u al een jaar of 10 meesleept ?

Polly : Veel langer, ik was vooruit op mijn klasgenootjes die braafjes van school naar huis liepen of fietsten zonder op de jongens te wachten die in dezelfde richting hun thuis opzochten.

Manuela : Vooruit ?

Polly : Ja van in de derde klas, ik verduidelijk in 't middelbaar, ik was al 13 en onweerstaanbaar. Ik heb ze zowat allemaal in m'n bh's toegelaten.

Manuela : 't Is niet waar, zowat allemaal !

Polly : Ja, een goed verstaander... en in die tijd heeft Gijs of was het Brecht me bedacht met deze niet te vergezochte bijnaam die eigenlijk goed bij me paste.

Manuela : En..?

Polly : 't Is niet anders, 't is de natuur van 't beestje.

Manuela : Wat ik wou vragen, bent u nog zwanger geweest ?

Polly : Nee, nooit.

Manuela : Leg me dat eens uit.

Polly : Er valt niets uit te leggen . Ik kick op verliefd worden, niet op zwanger worden. Da 's goed voor één keer.

Manuela : Heb ik nu goed gehoord wat u zegt ?

Polly : Ja, elke vrouw wil toch weten wat dat met haar lichaam doet.

Manuela : Allicht maar niet op de manier waarop u zegt dat het bij u gebeurd is.

Polly : Klopt maar dat weet ik niet precies. Ik reken op de politie om de feitelijke toedracht te achterhalen.

Manuela : Wij helderen hier alles op alleen...

Polly : Alleen ?

Manuela : alleen moet er iets op te helderen zijn.

Polly : Ik zal u helpen. Ik val onbezwangerd flauw en word zwanger wakker. Helder dat maar eens op.

Manuela : Op het eerste gezicht lijkt het simpel maar niets is wat het lijkt.

Polly : Ah ?

Manuela : Het slachtoffer heeft haar reputatie tegen en 't ziekenhuis heeft ze mee.

Polly : Merci omdat ik ... omdat ik ooit pubers een vrijgeleide gegeven heb in mijn bh.

Manuela : Neen omdat u als een verstokte mannenverslindster bekend staat.

Polly : Ik ? Als ik 2 keer per week verliefd word zal 't veel zijn.

Manuela : 2 keer maar ?

Polly : En ik wil ze niet in bed krijgen, integendeel ik wil ze 'r uit houden.

Manuela : En ik wil niet voor een uilskuiken doorgaan en u geloven.

Polly : En net omdat ik geen seks wil dump ik ze na drie dagen. Alleen als ze geduldig zijn hou 'k ze een week of twee aan 't lijntje, maar verliefd ben ik dan al lang niet meer.

Manuela : Maar dan is 't ook geen beloning voor hun geduld.

Polly : Na maar 't helpt om van mij af te kicken.

Manuela : Om..?

Polly : Ja liefdesverdriet is ook iets waar mannen last van hebben maar niet zo erg als wij.

Manuela : Ik leer hier elke dag bij.

Polly : Daarom is 't beter ze te dumpen na 3 dagen dan na 3 jaar. Temeer omdat ze u na 3 jaar als hun bezit zijn gaan beschouwen.

Manuela : Doen ze dat ?

Polly : Allemaal.

Manuela : Allemaal zegt u ?

Polly : Ja ze dringen toch dagelijks lijfelijk in u door tot ze u helemaal bezeten hebben. Weet u dat dan niet ?

Manuela : Nee, althans zo zie ik het niet.

Polly : U kunt toch niet achteloos naast de feiten kijken !

Manuela : Ik kijk er niet naast, ik interpreteer ze anders.

Polly : Soit, ik hoef me niet te moeien met uw liefdesleven ook al bent u 't mijne aan 't uitspitten.

Manuela : Inderdaad.

Polly : Anderzijds...

Manuela : Zeg maar.

Polly : Anderzijds voelt uw aanpak, langs uw neus weg, vernederend zeg maar ergerlijk voor me aan.

Manuela : Ergerlijk ?

Polly : Ja 't is niet in mijn liefdesleven dat u een doorbraak gaat forceren in uw zoektocht naar mijn verkrachter.

Manuela : Vindt u ?

Polly : Absoluut.

Manuela : Laat u ze dan niet gefrustreerd achter uw aanbidders ?

Polly : Goh, de ene al wat meer dan de andere maar geen één gefrustreerd genoeg om zich aan mij op zo'n plek dan nog wel, te vergrijpen.

Manuela : Vindt u het erg mocht ik enkele van uw would-be minnaars convoceren.

Polly : Nutteloos, ik vergeet ze en daarenboven wil ik niet...begrijp me 't is al erg genoeg zo, zonder dat ze 't weten.

Manuela : Daar kan ik inkomen maar... eerlang gaan ze 't aan je zien.

Polly : Dat wel maar niet dat ik aangerand ben.

Manuela : 'k Dacht dat je met niemand de koffer indook.

Polly : Dat heb ik niet gezegd. Dat willen ze allemaal en die ene die me zover krijgt heeft gewoon wat meer geluk dan de anderen.

Manuela : Geluk ?

Polly : Nu ja als je je weg wil zoeken in een stuk permafrost in de strikte betekenis van 't woord, in een bevroren ijskonijn.

Manuela : Overdrijft u nu niet schromelijk ?

Polly : Nee wie te veel van me wil vangt bot en wie van mijn kussen niet klaarkomt heeft zijn kans verkeken.

Manuela : Maar als je echt zo gevoelloos bent...

Polly : voor seksuele betrekkingen ?

Manuela : Ja dan is het toch meteen duidelijk waarom u geen herinneringen hebt aan wat er gebeurd is.

Polly : Dat maakt het allemaal nog erger, dat ik nooit zal weten wat hij... heeft hij me eerst iets ingespoten of me gewoon besprongen als een beest ?

Manuela : Was hij alleen ?

Polly : Ja. Nee toch niet met...

Manuela : In dat geval drukt de eerste een doek over je gezicht.

Polly : Hoe weet u dat ? Kickt u op verkrachtingen ? Droomt u ervan ?

Manuela: Ik weet uit ondervinding hoe ze te werk gaan als het om een bende gaat.

Polly : Om een bende ?

Manuela : Verkrachters zijn moediger, ik bedoel zelfverzekerder in groep.

Polly : Ik wil het niet weten. Ik steek mijn hoofd in 't zand terwijl ze vereend in de gruwel mijn ijstempel innemen.

Manuela : Maar ... als u het niet wilt weten waarom doet u dan aangifte ?

Polly : Weet ik het !

Manuela : Denk er nog 's goed over na. Dat lijkt me 't beste voor iedereen.

Polly : Hoor ik u goed, voor iedereen ? Lang zullen ze zich voortplanten in de gloria, de varkens.

Manuela : Sorry ik trek mijn woorden terug.

Polly : Ik kan 't geloven voor we hier allemaal nakomelingen zijn van dat soort criminelen.

Manuela : Ze horen niet thuis in de maatschappij. Dat is duidelijk maar uw geval is zo complex...

Polly : zo onwaarschijnlijk...

Manuela : Ja, dat collega's er zich vragen gaan bij stellen en ik zou niet willen dat u van slachtoffer verdachte wordt.

Polly : Dat is inderdaad 't laatste wat ik nu nodig heb.

Manuela : Inderdaad.. Discretie, geduld en tact hebben we nodig en absoluut geen media die wel eens van zo'n geval een karikatuur willen maken.

Polly : Ik maak het u moeilijk hé, 'k had mijn aanrander met een urinaal de kop moeten inslaan.

Manuela : O! Al goed dat u hem niet gevoeld hebt!

Polly : Ah ja ? Had ik hem gevoeld dan had u me tenminste geloofd.

Manuela : Nu ook maar lichtgelovigheid is geen troef voor politiemensen.

Polly : En dus gelooft u me misschien met het hart terwijl de rede...

Manuela : C'est ça "le coeur a ses raisons que la raison ne connaît pas « . Maar zeg het alstublieft niet voort. Met dergelijke argumenten hebt u geen schijn van kans in de rechtbank.

Polly : Helaas !

Manuela : Maar met een DNA-staal wel.

Polly : Dat heb ik niet. U weet waarom. Het wordt aartsmoeilijk...

Manuela : Een geluk dat ik u daarvan heb kunnen overtuigen.

Polly : En dat ik mijn best doe om me er bij neer te leggen...

Manuela : dat het in het slechtste geval nooit lukt.

Polly : Ja maar mocht mijn baby...

Manuela : op...

Polly : Ja op Bashir of Mohammed lijken dan ben ik tot alles in staat, tot alles.

Manuela : Elke dag zevenentwintig keer aan hem denken en dan lijkt hij op u.

Polly : Wie zegt dat ?

Manuela : Ik.

Polly : Hoeveel kinderen hebt u ?

Manuela : Nog geen. Mijn moeder heeft het 3 keer zo met succes gefikst.

Polly : Hm!

Manuela : Geloof je me niet ?

Polly : Toch wel toch wel. Eén ding is zeker, mijn baby zal geen baby zijn van dertien in een dozijn.

Manuela : Daar twijfel ik niet aan, hij gaat op u lijken.

Polly : Apropos, 27 keer ?

Manuela : Ja exact 27 keer.

Polly : Trok ze met krijtjes streepjes op een bakstenen muur ?

Manuela : Ja in de garage, 9 per baksteen. Euh,... wat ik u nog niet gevraagd heb...

Polly : of ik sekspartners had de dagen voor ik van mijn stokje ben gegaan ?

Manuela : Ja.

Polly : Ik vermoed van niet maar gezien seks me koud laat en ik niet in verwachting was bij mijn opname doet dit niks terzake.

Manuela : Ook niet in de maand erna ?

Polly : Nee, wat is me dat voor een vraag ! Ik ben zwanger ontslagen in het ziekenhuis, alleen ben ik dat pas te weten gekomen toen mijn maandstonden uitbleven.

Manuela: Juist zwanger zijn is niet iets waar iemand die geen seks heeft van wakker ligt. En wat doet u ook weer voor de kost ?

Polly : Ik ben freelance vertaler en copywriter al 7, 8 jaar.

Manuela : En niet te veel achteruit geraakt met uw werk terwijl u in 't ziekenhuis lag ?

Polly : Nee 'k had die week niets dringends op stapel staan.

Manuela : En nu u een kindje verwacht...

Polly : Ik ben niet van plan me aan te passen aan de omstandigheden.

Manuela : Nee ?

Polly : Nee of zou u uw leven laten overhoop halen door de snotneus van een verkrachter ?

Manuela : Maar die snotneus zoals u hem noemt heeft nu 's niets komma niets met uw verkrachting te maken.

Polly : Dat moet hij dan maar bewijzen.

Manuela : Hoe u het ook draait of keert, minder dan zijn mama.

Polly : Ik word ouder, 'k zie wel wat dat geeft, ik vermoed muizenissen.

Manuela : Dat zit er dik in.

Polly : Nu ik zal altijd ouder zijn dan 't mormel van die vent. Normaal gezien zou 'k ook wijzer moeten zijn.

Manuela : Vlak na de bevalling zonder de minste twijfel.

Polly : Zegt u nu dat ik in 't slechtste geval niet lang de wijste zal blijven ?

Manuela : Tja in alle geval niet met zoveel woorden. Wie weet wat de toekomst u brengt ? Laat ons hopen 't beste.

Polly : Laat ons hopen zegt u...

Manuela : Ja dat u... dat u in de toekomst niet meer verkracht wordt.

Polly : Ach wat, ik moet gewoon...

Manuela : uitkijken ?

Polly : gewoon niet te pas en te onpas van mijn stokje gaan maar...

Manuela : Ja.

Polly : ik denk aan u.

Manuela : Aan mij ?

Polly : Ja u hebt nog geen kinderen.

Manuela : Nog niet.

Polly : Dat betekent dat u er wilt maar nog niet in verwachting bent geraakt.

Manuela : Ja kinderen da 's wel iets voor mij.

Polly : Ik dacht het al en als u nu 's ...

Manuela : flauw zou vallen op straat.

Polly : Nee ziet u nu echt niet wat u zou kunnen doen ?

Manuela : Nee echt niet.

Polly : Doen alsof, desnoods met medeweten van de M.U.G. en 't ziekenhuis en als...

Manuela : de verkrachter opnieuw toeslaat,

Polly : maakt u hem koud.

Manuela : Ik ? Ik lig daar wel in een ziekenhuishemdje, weerloos met niet eens een lapje textiel tussen mijn benen.

Polly : Oké oké. Wilt u hem zo niet pakken pak hem dan anders, maar pak hem.

Manuela : Denk nu niet dat ik uw suggestie niet op prijs stel...

Polly : maar u hebt liever dat eender wie daar ligt, eender wie als u 't maar niet bent.

Manuela : Dat hebt u fout maar politievrouwen kun je niet als geitenprooien in een bed vastmaken.

Polly : En andere vrouwen wel ?

Manuela : We zijn al met zo weinig, we kunnen er met de beste wil van de wereld geen opofferen voor God en klein Pierke die ons opvordert.

Polly : Soit.

Robert (komt binnen zonder kloppen) : En thee, wil er iemand thee ? Thee was de favoriete drank van Marcel "Proost" santé in 't Frans.

Polly : Thee met madeleinekoekjes.

Robert : Allee santé, Faut l'faire ! Niemand ?

Manuela : Niet voor mij.

Robert : En voor mevrouw ?

Polly : Een andere keer misschien.

Robert : 'k Heb het beet. 't Is hier een ingewikkeld geval.

Polly : Een ingewikkeld geval ?

Manuela : Omdat ik zei "een andere keer misschien". Maar geen paniek. Ik ben en ik blijf hier de enige met mijn collega Vera die weet heeft van Uw zaak. We zullen ze in alle discretie afhandelen.

Polly : Vind me de smeerlap.

Manuela : En natuurlijk werden er 5 weken na de feiten geen sporen gevonden van vloeibare XTC of andere drugs ?

Polly : Nee van niks.

Manuela : En u hebt aan uw verkrachting ook geen soa overgehouden ?

Polly : Alleen afgrijzen en onbegrip.

Manuela : 't Is een flauwe troost maar 'k herhaal het nog maar 's, 't had erger kunnen aflopen.

Polly : Zal ik dan maar een feestje bouwen ?

TWEEDE BEDRIJF

Vier dagen later ontvangt Polly op haar terras met zicht op de tuin Ulla, Laura, Joeri, Dries en Evert

Ulla : 't Schijnt dat er hier vorige week...

Polly (op weg naar de keuken) : Eerst de koffie, daarna roddelen we 'r op los.

Laura : 'k Ga mee.

Joeri : Zo 'n terras, onbetaalbaar ! Komt Wouter niet ?

Evert : Hij is aan 't werk in 't Vaticaan en vandaar vertrekt hij naar Barcelona.

Dries : 't Vaticaan, de hemel op aarde ware 't niet dat hij het daar zonder vriendin moet stellen.

Ulla : De zegen van de paus dat compenseert en weet iemand wie hij daar behandelt ?

Evert : Hij en dan nog !

Ulla : Zelfs hij niet.

Evert : Nee, alleen zijn Italiaanse assistenten. Ah en voeg daar God nog aan toe.

Ulla : God, hm!

Evert : Ga je nu al aan God twijfelen ook ?

Ulla : Zou je niet !

Dries : Wat heeft Hij nu weer op zijn kerfstok ? God is nu 's altijd kop van jut.

Evert : Hoge bomen...

Joeri : Da 's 't enige dat hier ontbreekt een rij populieren.

Evert : En in hun schaduw een roedel reeën.

Joeri : Polly tussen de reeën !

Dries : Waarom niet of zie je ze liever te midden van een kudde koeien ?

Evert : Zo min als Polly zie 'k ons functioneren in een machtsstructuur, geen wereldse, geen dierlijke laat staan een kerkelijke.

Dries (tegen Polly met de koffie) : Joeri...

Polly : Nu al ? Eerst de koffie en Laura zorgt voor 't gebak.

Joeri : Ik zei alleen dat er bomen ontbreken in je tuin.

Dries : En reeën zei Evert.

Polly : Bomen of reeën. Reeën ontschorsen bomen en ze vreten cotoneaster, rozelaars, pruikenboompjes en Japanse esdoorn, 't zijn echte vandalen.

Evert : Bomen en boomhutten dan maar.

Ulla : Ik zie waarvoor je ze zou gebruiken.

Polly : Jij niet misschien ?

Evert : Waarvoor ?

Ulla : Om ons lief te hebben.

Dries : Lief is 't juiste woord inderdaad. Niemand is liever dan mannen.

Ulla : Met vrouwen bedoel je.

Dries : Klopt.

Polly : Klopt inderdaad als je hun eigen vrouw niet meerekent.

Evert : Getrouwde vrouwen ruiken naar afwaswater en tot overmaat van ramp overleven ze hun mannen.

Joeri : Ja op een leeftijd waarop ze met hun eigen leven niks meer kunnen aanvangen.

Dries : Ocharme !

Joeri : En als ze willen vreemdgaan steken hun mannen stokken in de wielen.

Laura (met vlaaien en appeltaart) : Zo is dat, getrouwde mannen zijn krentenkakkers. Ze zitten op hun vrouwen en op hun centen. (Geeft Joeri die aan haar achterwerk zit een klinkende kaakslag .)

Joeri : Sorry.

Laura : Bedmanieren zijn geen tafelmanieren.

Ulla : Voilà in bed doe je met ons wat je wilt...

Polly : Of toch ongeveer,

Ulla : maar aan tafel niet.

Joeri : 'k Heb me verontschuldigd en 't is nu ook niet zo dat ik je ging verkrachten en ondertussen een stuk vlaaien in mijn klotten spelen.

Ulla : Van verkrachten gesproken...

Dries : Heb je geen interessanter onderwerp ?

Laura : Ja, één waarover we kunnen meespreken.

Ulla : Dat is 't hem juist, zolang het je niet overkomen is kun je 'r een boompje over opzetten, daarna wil je de gruwel verstoppen, hem inmettelen.

Laura : De mannen hier kunnen er niet over meespreken tenzij... (bekijkt Joeri.)

Joeri : Ik ? Hoe zou 'k als zelfs jij niet geïnteresseerd bent ?

Evert (tegen Ulla) : En wat wou je ons precies vertellen ?

Ulla : Dat ik weet heb van 5 gevallen.

Joeri : Stuk voor stuk jonge vrouwen neem ik aan.

Ulla : Of wat dacht je ?

Joeri : Die smeerlappen weten wie ze willen, geen afgeleefde scharminkels zonder tanden.

Polly : Recentelijk ?

Ulla : Ja 5 en ik kom amper buiten.

Evert : Dat je denkt dat 't er meer kunnen zijn ?

Ulla : Een veelvoud.

Dries : Waarschijnlijk Maghrebijnen.

Evert : Of anders Irakezen of Afghanen, die zonnekloppers planten zich hier in met hun pik vooruit.

Polly : Verschrikkelijk !

Joeri : In elk geval zit ik er voor niks tussen.

Laura : 't Is niet om mee te lachten. Stel je voor dat het één van ons overkomt en dat we...

Joeri : Hoezo ? Abortus is niet voor de varkens da 'k weet.

Evert : Ja of wil je hier paraderen met een bolle buik van één van die monsters ?

Polly : Nee maar misschien ooit met een buikje van één van mijn vrienden.

Evert : Van mij ?

Joeri : Of van Dries of van mij ?

Polly : Bijvoorbeeld.

Laura : Vlaaien voor Joeri en voor wie nog ?

Polly (aangezien niemand antwoordt) : Doe maar voor iedereen, ik ben zeker dat ze allemaal fan zijn van mijn ma's recept met mastellen.

Dries : Aalsterse ?

Evert : Ja, in Lokeren weten ze niet hoe een mastel er uitziet.

Ulla : Je kan ze mals maken in de oven en ze opeten met een dikke laag boter.

Laura : Lekker . Helaas zijn mastellenbakkers een uitstervend ras.

Joeri : Ik zou ze wel met mijn handen opeten die vlaaien maar hoe moet ik dan straks Laura vastpakken ?

Laura : Onder de douche zou 'k niet nee zeggen.

Polly : Eet ze maar zoals wij.

Ulla : Ja wie probeer je hier te verleiden met je boerenmanieren ? Je schrikt ons af.

Dries : Was dat geen humor ?

Joeri : Een hint. Of is dat geen Vlaams ?

Dries : Toch wel zoals een allusie op zijn Engels.

Evert : Zeg 's Laura. Jij bent de enige hier die ooit getrouwd bent geweest.

Laura : Een jeugdzonde.

Ulla : Ze was na zes maand al weer single.

Laura : Niks te vroeg en gelukkig maar niet in verwachting.

Polly : Je had nu een dochter kunnen hebben van vijftien, niet te geloven!

Ulla : Of een zoon.

Laura : Een kind dat is een kwestie van geduld, van oneindig veel geduld, dag in dag uit, jaar in jaar uit.

Ulla : Dat je niet had ?

Laura : Nee helaas want van lieverlee ontpopt het zich tot een unicum, het uitzonderlijkste wezen op aarde.

Ulla : Je hebt je kans gemist.

Laura : We zijn hier allemaal gewogen en te licht bevonden, de ene al wat lichter dan de andere.

Joeri : Soort zoekt soort.

Polly : En de vlaaien ? Goed hé ?

Evert : 'k Zie me zoiets niet bakken.

Polly : Nee ?

Evert : Nee.

Joeri : Maar je slaat ze wel in je kloten.

Evert : Zwijg billenknipper.

Joeri : 'k Zie niet in waarom.

Polly : Ik ook niet maar laat je kloten maar waar ze hangen, daar voelen ze zich thuis.

Dries : Ik weet het zo nog niet of ik ongeschikt ben voor kinderen. Feit is dat mijn leventje nu veel te gemakkelijk is om het door kinderen te laten om zeep helpen.

Joeri : En 't mijne dan ! Ik ga liever onder de douche met Laura dan met 3 dozijn snotneuzen.

Laura : Ik ook, nu eens met jou...

Evert : en dan met mij.

Laura : Ja of met een andere bink. Een vrouw leeft maar zo lang als mannen zich aan haar vergapen.

Polly : Daarom overrompelen we de terrasjes,

Ulla : zo bloot als de wet en de weersomstandigheden het ons toelaten.

Laura : La vita è bella.

Evert : Klopt, zonder zeurende of jankende kinderen, non mais des fois ! Huisvrouwen met kinderen buiten.

Dries : En ons pensioen ?

Evert : Tja dat was ik uit het oog verloren maar eigenlijk maak ik me geen zorgen.

Joeri : 't Zal wel van ergens komen en als zelfstandige kun je werken zolang je 't zelf wilt.

Evert : En je schamel pensioen opstrijken zonder sociale bijdragen te betalen.

Dries : Voorlopig.

Evert : Ja, niets is nu eenmaal definitief.

Ulla : Zelfs niet dat we kinderloos blijven.

Laura : Ga je ze vergeten je pil ?

Ulla : Nee maar je kan ook zwanger worden als je de pil gebruikt.

Dries : Zoals ik zonet zei, niets is definitief. Brederode wist het al in 1600-en.

Joeri : Wat wist hij dan precies over de pil ?

Ulla : Over de pil niks.

Joeri : Da 's nog minder dan ik, den hond zijn kloten.

Laura : Joeri !

Joeri : Heb ik me weer versproken ?

Polly : Nee maar je refrein laat te wensen over. Je eigen kloten en die van de hond, welke hond ? zijn duidelijk van 't goede te veel.

Laura : Volgende keer schop ik in je kruis.

Joeri : Je riskeert je plezier te bederven.

Laura : 'k Heb het er voor over.

Polly : Probeer het 's uit te leggen zoals Dries.

Joeri : Pfft 'k versta nog niet de helft van wat hij uitkraamt.

Dries : 'k Zal beter mijn best doen, beloofd.

Ulla : Ah en wat ik ook gehoord heb over die verkrachtingsgolf in de stad...

Laura : Weet je 'r meer over ?

Ulla : Ja men beweert dat de aanranders altijd minstens met twee zijn.

Joeri : Zijn ze niet groot genoeg alleen ? Wat een bende zeikers.

Evert : Wie beweert dat ?

Ulla : 't Is een verhaal dat de ronde doet.

Laura : En 't gaat om jonge vrouwen welteverstaan ?

Ulla : Zoals wij.

Joeri : Die gasten zijn niet zot hé ! Wedden dat het weer vreemdelingen zijn ?

Ulla : Wie anders ?

Dries : Zeker ?

Ulla : Ja. Ga je 'r aan twijfelen ?

Dries : Niet echt maar 'k laat hen 't voordeel van de twijfel.

Joeri (terzijde) : Wat zou dat kunnen zijn ?

Polly : Mensen zijn op sensatie uit . Je moet niet alles geloven wat je hoort.

Evert : "Niet altijd ", dat betekent zonder meer "soms wel".

Polly : We zijn hier met drie vrouwen en hoeveel zijn er al verkracht ?

Ulla : Ik niet.

Laura : En ik ook niet.

Polly : Zie je wel ! Vind me één van die slachtoffers en 'k geloof Ulla direct.

Evert : Ik ga er geen gaan zoeken.

Joeri : Ik ook niet, oei oei oei !

Dries : Je moet geen slapende honden wakker maken.

Joeri : Klopt, die honden van de andere kant van de wereld zouden weer kunnen toeslaan.

Laura : Dries bedoelt dat de politie je zelf zou kunnen op de rooster leggen als je 'r één gaat zoeken.

Ulla : Terwijl ze nu niks doet tot ze iemand op heterdaad kunnen betrappen.

Dries : Je denkt dat de politie het zal houden bij de klassieke preventiemaatregelen die geen aarde aan de dijk zetten, als je informatie klopt.

Ulla : Preventiemaatregelen pfft, schrijf die maar op je buik.

Laura : Zo is dat. Politiemensen klagen steen en been dat ze onderbemand zijn.

Polly : Ze zijn ook onderbemand.

Evert : Hoe weet je 't ?

Polly : Ik ? Via via.

Joeri : Polly heeft vrienden bij de politie. Als ze ooit verkracht wordt dan..

Dries : krijgt ze een voorkeursbehandeling.

Polly : Vrienden zou 'k niet zeggen...en wat ben je met een voorkeursbehandeling?

Ulla : Ja niets of niemand kan je verkrachting ongedaan maken. Je zal er levenslang mee in je maag zitten.

Laura : In je hoofd.

Joeri : Verkrachtingen interesseren mij.

Laura : Ah ja ?

Joeri : En moordzaken.

Laura : Om ze op te lossen hoop ik.

Evert : Hij ?

Joeri : Ik kan er van genieten op tv en in mijn gazet, spannend !

Evert : Waarom niet ?

Ulla (kwaad) : Waarom niet !

Evert : Ja 't is fictie.

Ulla : In de krant ook ?

Evert : In de krant niet echt maar altijd schromelijk overdreven en niet de scabreuze details geëtaleerd als in een sekshop.

Dries : In mijn krant niet.

Joeri : Smijt ze weg en koop alsjeblieft de mijne.

Evert : Ook al gemerkt dat de kerkelijke literatuur zowat alles beschrijft wat het licht niet mag zien of..?

Laura : Exact, behalve het seksleven van hun dienaars.

Evert : Hoe zou dat komen ?

Polly : Laura voor iedereen nog een stuk vlaaien, ondertussen zorg ik voor verse koffie.

Laura : Komt in orde.

Evert : 't Is lang geleden dat ik nog met Polly geslapen heb. 'k Hoop dat ze vorderingen gemaakt heeft.

Ulla : En jij, blaaskaak, heb jij de laatste tijd nog vorderingen gemaakt ?

Laura : Ja leer je bij of leer je af ?

Evert : Ik ?

Joeri : Ja nu sta je daar met je mond vol tanden hé stoefkerke!

Evert : 't Zijn de mijne en 'k gebruik ze niet alleen om mee te vreten.

Laura : Waarvoor nog ? Ga je aan Ulla's tepels knabbelen ?

Evert : 'k Ga je geduld op de proef moeten stellen maar als 't je meezit spring ik op de morgen nog voor 5 minuten bij jou binnen.

Laura : 't Is niet waar, voor 300 seconden !

Polly (met de koffie, rondkijkend) : Evert ?

Evert : 't Is niet wat je denkt, ik...

Laura : Hij gaat aan mijn tieten knabbelen.

Polly (tegen Evert) : Ocharme, hier je krijgt mijn stuk vlaaien.

Joeri : En 't mijne. De vlaaien gaan er godverdomme langs...

Ulla : zijn oren uitkomen.

Joeri : 't Is wat ik wou zeggen.

Dries : Oké maar laat God erbuiten. En laten we wel wezen, Evert beschouwt de borsten van Laura niet als voedingssupplementen maar als zuivere lustobjecten.

Polly : 'k Neem mijn stuk vlaaien terug.

Joeri : Ik ook.

Evert : Oef ! eerlijk gezegd zag ik me al die stukken niet...

Joeri : in je...

Evert : ja naar binnen werken.

Laura : Kaneel in de Aalsterse vlaaien houdt de adem fris maar is niet voor iedereen aan te raden.

Dries : Is 't waar ? Wij zullen er hier in elk geval alleen de weldaden van ondervinden.

Polly : Dat is 't bijzonderste.

Laura : Alleen zwangere vrouwen moeten ervan afzien.

Ulla : Niet alleen van kaneel neem ik aan.

Dries : Van alles en nog wat, te veel om op te sommen.

Evert : Waar hebben we 't hier over, aangezien geen van de aanwezige dames zwanger is.

Laura : Niemand.

Joeri : Ik weet hoe je 't kan voelen.

Polly : Bij ons ?

Joeri : Ja niet bij mij.

Ulla : Wij ook. Tenslotte zijn we voorbereid op zo'n ongeluk dat elke vrouw van onze leeftijd kan overkomen.

Laura : En bijgevolg doen we 'r alles aan om ons leven niet te laten overhoop halen, voor één of andere lorejas probeert ons een loer te draaien.

Polly : Mannen morsen met hun zaad zonder zich af te vragen waar het kan terechtkomen.

Dries : Wij zijn de ongelukkigste wezens op aarde.

Polly : Vind je ?

Dries : Absoluut. Het is een open deur intrappen ik weet het maar wij kunnen alleen de vrouwen krijgen die ons willen.

Evert : Terwijl vrouwen alle mannen kunnen krijgen die ze zelf willen.

Joeri : Ik zeg nu niet dat ik zoiets zou doen maar wij zijn beter uitgerust om te verkrachten.

Laura : Joeri is nog liever dan ik dacht.

Ulla : Omdat hij zoiets niet zou doen ondanks zijn perfecte uitrusting ?

Laura : Ja, is dit dan geen toonbeeld van zelfcontrole en liefde voor het andere geslacht ?

Polly : Geen vrouwen verkrachten ?

Laura : Ja toch.

Polly : Liefde ? Nee dat moet iets anders zijn, 't is hooguit het minimum minimorum van respect.

Dries : Respect in maat 16.

De anderen bekijken mekaar.

Dries : Ja in z'n allereerste kinderschoen met zijn piemel navenant.

Evert : Kortom ongeschikt, te pietepeuterig.

Joeri : Dan in mijn eerste schoenen, ik kan 't geloven, maar nu...

Laura : Geen details Joeri geen details, we zijn aan 't eten.

Joeri : Vlaaien in m'n...

Polly : Precies, aan 't naar binnen werken.

Dries : Vorige week lag mijn ma in 't ziekenhuis.

Joeri : Was ze ziek ?

Dries : En wie loop ik daar tegen 't lijf ?

Evert : Evert in een rolstoel.

Joeri : Jij ? Een verpleegster aan 't opvrijen ?

Evert : 'k Was echt niet goed. Pas na 3 dagen hebben ze me kunnen overtuigen dat 't niks was, een TIA.

Polly : Neurologie is dat niet op de derde verdieping ?

Evert : Eén hoger.

Joeri : Ik ben nog nooit ziek geweest maar ik ken 't ziekenhuis op mijn duimpje.

Ulla : Hoe rijm je dat ?

Joeri : Sommigen houden van de bomen in 't park.

Evert : Hij van d' ambiance in 't ziekenhuis.

Joeri : Van de magie.

Dries : Van de...weet je tenminste wat dat is de magie ?

Joeri : Zeg het 's.

Dries : Magie is de kunst om een natuurlijk voorval te sturen door het gebruik van mysterieuze krachten.

Joeri : Net wat ik dacht maar 'k geef toe dat het goed uitgelegd is.

Evert : Er lopen daar nogal wat kunstenaars rond in 't ziekenhuis, onbegrepen artiesten.

Joeri : Helemaal in 't wit zoals schapen in de wei.

Ulla : 't Probleem zijn de bezoekers.

Joeri : Welk probleem ?

Ulla : Da 's nogal wiesdes . Je weet niet wie of wat ze zijn en nog minder waarom ze 'r zijn.

Polly : Uit sympathie zoals op een begrafenis of om godweet welke drogreden.

Ulla : Zoals de magie van de instelling.

Laura : Je moet nu ook niet gaan denken dat ze stuk voor stuk azen op iemands erfenis, dat het hen te doen is om de poen.

Dries : Dat ze je gaan bestellen of verkrachten.

Joeri : Als ze dat willen is er weinig aan te doen.

Evert : Weinig aan te doen ?

Joeri : Ja ze kennen de truken van de foor.

Polly : En zieken zijn zo hulpeloos als pasgeboren baby's.

Dries : En vooral, Joeri kan 't weten.

Evert : Hij is er niet weg te slaan. Als er daar ooit iemand wordt aangerand sturen we de flikken zijn kant op.

Joeri : De flikken ?

Evert : Ja om hen wegwijs te maken in dat doolhof.

Joeri : Laat ze maar de pijlen volgen op de grond of denk je dat ze voor de rode gaan blijven staan ?

Laura : Wie weet ! In elk geval ben je beter af zonder politie die in je broekje snuffelt.

Ulla : Vind ik ook.

Polly : Ik niet, ik denk dat je toch maar beter aangifte doet.

Dries : Ik ook. Je weet nooit hoe een koe een haas vangt.

Joeri : In haar plaats zou 'k er mij laten op vallen.

Dries : Voilà. Eenvoud siert de koe.

Evert : En koeien zijn eigenzinnige dieren.

Dries : En laat dat nu juist het adjectief zijn waarmee mensen die geen eigen mening hebben hun medemensen omschrijven die er wel één hebben.

Er wordt aangebeld.

Laura (tegen Polly) : Nog een lekker stuk te verwachten ?

Polly : 't Is hier regelmatig de zoete inval.

Ulla (terwijl Polly gaat kijken wie er aangebeld heeft) : Iemand verkeerd geparkeerd ?

Evert : Ik misschien als 't op een wiel aankomt.

Dries : Op dit uur zoeken ze geen foutparkeerders.

Joeri : En flikken bellen niet aan, ze vallen furieus binnen...

Laura : slaan de boel aan diggelen,

Joeri : maken nog wat van hun... van hun edele delen en stuiven er dan vandoor.

Ulla : Cinemaflikken, Amerikaanse, die van ons zijn beschaafder, onopvallender.

Dries : Nog in een oubollig ontwikkelingsproces bij gebrek aan middelen.

Polly (terug) : 't Waren twee kinderen op zoek naar hun poedel.

Joeri : We wisten dat 't geen flikken waren.

Polly : Flikken ? Wat zouden die hier komen doen?

Evert : Flikkenvragen stellen.

Polly : Zoals ?

Evert : Zoals flikken doen of denk je dat ze de hele dag verdachten liggen te verkrachten in hun camionette ?

Joeri : Ja 't zijn doodgewone flikken. Ze zijn regelmatig aan ontspanning toe zoals iedereen.

Laura : Wat er ook van zij, als vrouw zou ik me veiliger voelen 's nachts alleen op straat dan overdag met 2 flikken in hun camionette.

Dries : Heb je 't al geprobeerd ?

Laura : Jesus. Nee.

Polly : Ik ken de statistieken ter zake niet maar 'k vermoed dat ze om zonneklare redenen gemanipuleerd zijn...

Ulla : en als ze gemanipuleerd zijn...

Polly : zijn er redenen om ze te manipuleren.

Evert : Geen twijfel mogelijk flikken verkrachten percentsgewijze sinds mensenheugnis meer dan niet-flikken.

Joeri : Heb je van je leven !

Laura : Aangezien er hier nog nooit iemand verkracht werd ga 'k het ook niet in mijn broek doen als er op een dag twee flikken bij mij aanbellen.

Dries : Je moet er 's op letten, als ze getweeën op stap zijn is de ene van middelbare leeftijd en de andere nog groen achter de oren.

Joeri : Om op zijn bakkes te slaan als hij...

Dries : het te bont maakt. Dat zou kunnen maar ik denk eerder om hem op zijn plichten te wijzen.

Evert : Ik houd het bij een poging om de statistieken niet nog erger te maken.

Polly : Nu dat het hier niet New Delhi is hebben we aan de politie te danken.

Dries : Klopt, politieman zijn is geen apostolaat en nog minder een cadeau.

Polly : Maar toch zijn er zeker ook idealisten bij.

Ulla : Wereldverbeteraars.

Joeri : Mijn gedacht! Mijn zussen moesten niet met zo'n wereldverbeteraar naar huis komen.

Dries : Misschien had je pa wel iets te verbergen.

Joeri : 'k Zou niet weten wat.

Evert : 't Is een luizig beroep maar...

Joeri : Ken je 'r zo nog, even luizig ?

Evert : Er zijn er ongetwijfeld die niet beter zijn.

Joeri : Welke ?

Evert : Nu vraag je me daar iets !

Dries : Pastoor.

Evert : Zie je wel dat er nog zijn. Ik wist het.

Dries : Nu dat de politie niet in de bovenste schuif ligt bij zelfstandigen ligt aan hun pekelzonden.

Joeri : Pekelzonden zoals chantage, afpersing...

Ulla : Misbruik van hun uniform, valse verklaringen al dan niet onder ede.

Dries : Pekelzonden voor de volle 100% te wijten aan hun ondergewaardeerde en onderbetaalde job.

Laura : M.a.w. 't zijn ook maar mensen en ze vullen hun schamel loon aan met wat ze kunnen te pakken krijgen.

Polly : Niet allemaal.

Evert : Klopt, er zijn uitzonderingen.

Dries : Weinig.

Ulla : 't Is hun vergeven als ze ons maar niet verkrachten. Wat denk jij Polly ?

Polly : Als ze hun werk doen en de verkrachters vinden verdienen ze een standbeeld.

Ulla : Let op mijn woorden hoe langer het duurt hoe groter de kans dat de daders bij de flikken zitten.

Joeri : Ofwel bij de ingevoerde geitenneukers.

Dries : Tja, ik citeer"Als een volk zijn nationaliteitsgevoel verliest dan worden zijn vrouwen misbruikt door..."

De bel gaat.

Polly : De kinderen van de poedel tenzij... (op weg naar de deur zonder haar zin af te maken).

Evert : Poedels zijn geboren weglopers.

Ulla : Als er één alleen op 't voetpad loopt en je rijdt er traagjes langs springt hij zonder uitnodiging in de wagen als je de deur opentrekt.

Evert : Maltezers doen dat ook.

Ulla : En beagles.

Evert : Beagles ook maar minder.

Joeri : 't Zijn de kinderen niet.

Laura : Nee ?

Joeri : Nee, of ze hem gevonden hebben of niet die kinderen gaan 't ons niet komen vertellen.

Ulla : Als ze alleen op straat lopen zijn ze groot genoeg om hun plan te trekken.

Evert : Niemand weet hier iets af van kinderen tenzij van de kinderen die we zelf geweest zijn.

Dries : Precies en met ons kun je de kinderen van nu niet vergelijken.

Evert : Wat ik me afvraag...

Ulla : Wat vraag je je af ?

Evert : Ik zou wel 's willen weten welk soort kind Polly zou baren.

Ulla : Indien ze zwanger mocht zijn ?

Evert : Ja.

Dries : Ik niet.

Joeri : Ik ook niet, maar wiens kind het zou zijn wel.

Laura : Daarom zal ze nooit kinderen hebben.

Ulla : Niet meer dan Laura en ik.

Laura : Joeri, content dat we dat probleem voor je van de baan geholpen hebben ?

Joeri : Merci schatteke. Je hebt een fabelachtige nacht te goed.

Laura : Nu al bedankt.

Ulla : Is Manuela op de hoogte ?

Evert : Manuela ? Who the fuck is Manuela ?

Joeri : Een vriendin. Hou jij je vriendinnen op de hoogte ?

Evert : Ook niet, zo min als zij mij.

Dries : Wijsheid van de bovenste plank en daarenboven ook nog praktisch.

Joeri : Ja geen gezeik.

Evert : Ik zie wat je bedoelt.

Dries : En ik zie Polly niet terugkomen.

Ulla : Goh , ik vermoed dat ze een tussendoortje neemt tussen de vlaaien en de appeltaart.

Laura : Aan de voordeur ?

Joeri : Op de kofferbank in de hal bijvoorbeeld. Ook goesting ?

Laura : Liever in de douche. Kom je hebt lang genoeg gewacht en ik ook. We spelen met ons geluk en werken onszelf op de zenuwen. Tijd om stoom af te laten.

Als Ulla met Evert en Dries alleen is...

Ulla : 'k Heb het gevoel.

Evert : Dat ze in verwachting is.

Dries : Polly ? Zou ze ons dat dan niet zeggen ?

Evert : We zouden de eersten zijn om haar te feliciteren.

Ulla : Ze zegt niets omdat ze verkracht is.

Evert en Dries (samen) : Verkracht ?

Ulla : Ja stel dat ze door een migrant...

Evert : Een migrant ? Waarom niet door een chimpansee ?

Dries : Ja kan dan wel in verwachting raken maar wat doe je met de noodpil ?

Evert : Je wacht toch geen 73 uur voor je de eerste inneemt...

Dries : en nog eens 13 uur voor je de tweede slikt. Jij wel ?

Ulla : Nee...ik niet.

Dries : En Polly wel ?

Evert : Polly nog minder en al zeker niet als ze verkracht is door een migrant.

Ulla ; Klopt. Sorry, 't was 't gevoel dat ik had.

Dries : Zullen we je in een andere stemming trachten te brengen ?

Ulla : Met plezier maar 'k ben "in the mood for love" naar hier gekomen.

Evert : Ik ook maar met Dries erbij verlies ik driekwart van mijn mogelijkheden.

Ulla : En jij Dries ?

Dries : 25% meer.

Ulla : Allee, niet meer ?

Dries : Ik heb de oplossing . Ik weet het maar...

Ulla : Ik ben benieuwd maar ook een beetje sceptisch.

Evert : Ik sceptisch tot en met.

Dries : Evert warmt je op en ik werk je af.

Evert : Precies wat ik vreesde.

Ulla : Ik heb geen opwarming nodig. Ik ben hier geil aangekomen, zien jullie dat dan niet ?

Evert : Ik wel. Helaas de douche is bezet. Polly's fout.

Dries : Hoezo Polly's fout ?

Evert : Ja je ontvangt toch geen vijf vrienden als er maar twee of drie tegelijk in de douche kunnen.

Dries : Zou ze dan toch in verwachting zijn ?

Evert : Omdat ze 'r niet aan gedacht heeft om er hier rap rap...

Ulla : een paar meer te laten installeren ?

Dries : Nee als je wil vrijen zijn er hier in huis leuke plekjes genoeg.

Evert : Die beruchte plek...

Ulla : Ja die en een paar andere nog die je in Polly's geïllustreerd dagboek kunnen helpen.

Evert : Jesus !

Dries : Ik twijfel nog...

Ulla : Twijfel is nergens goed voor.

Dries : Ik twijfel nog of ik op zoek ga naar Polly of...

Ulla : hier gewoon op haar blijf wachten.

Dries : Wat denk je ?

Evert : Zoek Poll maar. Je laat je de kaas van 't brood eten.

Als je van de duivel spreekt...

Polly : 't Waren twee politievrouwen.

Ulla : Hebben ze de ..?

Polly : Eentje, op heterdaad betrapt in 't ziekenhuis. Stel je voor !

Evert : terwijl hij...terwijl hij een patiënt aan 't volspuiten was.

Polly : Ja niet terwijl hij in haar soep stond te roeren.

Ulla : In 't ziekenhuis zeg je ?

Polly : Ja.

Ulla : Gaat het dan wel om één en dezelfde vent die ook op andere plaatsen toegeslagen heeft ?

Evert : Ja heeft hij zijn werkterrein gewoon verplaatst of is hier een...

Dries : na-aper aan 't werk, een levend bewijs dat er wel degelijk een relatie bestaat tussen observeren en in actie schieten.

Evert : Maar waarom brachten die agenten precies jou op de hoogte ?

Polly : Mij ? Gewoon "en passant". Gelukkig als kinderen dat ze hem opgepakt hebben.

Evert : Maar natuurlijk, we gaan toch allemaal met ons geluk van huis tot huis.

Polly : Bespaar me je ironie. Je doet net of flikken geen appreciatie nodig hebben.

Evert : Ken je die vrouwen ? Je kent ze al lang.

Polly : De oudste, die heb ik al een keer ontmoet.

Evert : En nu de tweede keer ?

Polly : Ja. Ga je me op de rooster leggen ?

Dries : Politievrouw mag dan al een erbarmelijk beroep zijn, maar wat is er mis met erbarmen.

Polly : Niks. 't Is een gevoel zoals een ander.

Ulla : Een christelijk gevoel. "Ontferm u over de verkrachte vrouwen en help de plaatselijke politie om de daders te vinden".

Polly : Voilà meer is het niet.

Ulla : Me dunkt . Nu...

Dries : Nu wat ?

Ulla : Nu als de ziekenhuisverkrachter **opgepakt is...**

Dries : Twijfel je eraan ?

Ulla : dan zou 'k zijn slachtoffer op de hoogte brengen en niet om 't even wie.

Evert : Ik ook.

Polly : Nu je 't zegt, ik ook.

Dries : Ja absoluut niet te begrijpen, ondoorgrondelijk zijn ze de hersenkronkels van de politie.

Polly : Ander volk, andere denkwijze. 'k Haal nog koffie. Moet je nu horen zelfs de koffie-automaat...

Ulla : Bij de politie ?

Polly : Ja naar de knoppen.

Als Polly naar de keuken is...

Evert : Bizar !

Ulla : Dat de automaat het niet doet.

Evert : Dat ze weet dat hij 't niet doet.

Dries : De politie is loslippiger dan ze zich voordeet.

Evert : Tegen één of andere chouchou van de geschreven pers.

Dries : Effectief, altijd dezelfde.

Evert : De roddelpers zou 't ongetwijfeld weten mocht Polly...

Dries : Die kans is groot en aangezien ze 'r geen gewag van gemaakt heeft...

Ulla : is ze niet verkracht en ook niet zwanger.

Dries : Voilà.

Ulla : 't Beste lijkt me nog 't haar te vragen.

Polly (met de koffie schenkt iedereen zwijgend in) : Is er hier iemand, jij misschien Ulla, die zich afvraagt hoe die koffie-automaat ter sprake gekomen is ?

Ulla : Evert misschien.

Evert : C'est ça maar nu ook weer niet zo dat ik er ga van wakker liggen als je 't me niet vertelt.

Polly : Prima dan vertel ik het je lekker niet.

Dries (terwijl Ulla Evert een schop verkoopt onder de tafel) : Goed zo. Van die stomme vraag zijn we toch maar fijntjes vanaf.

Ulla : Dankzij Evert.

Evert : En weten ze al iets over de identiteit van dat weerzinwekkend monster ?

Polly : Daarvoor is het nog te vroeg. Zijn DNA komt nu in hun bestand als zedendelinquent.

Evert : Wedden dat het niet iemand van bij ons is ?

Ulla : Voor hoeveel ?

Evert : Duizend euro.

Ulla : Ik kan je duizend euro lenen als je wilt. Om ze in te zetten zonder een kans te maken op winst ben je aan 't verkeerd adres.

Dries : Evert jong is dit nu een manier om je vrienden te behandelen, hen geld aftroggelen.

Evert : 'k wou een opendeur intrappen omdat...

Dries : je er niet in geslaagd bent om een steekhoudend verhaal te verzinnen over die koffieautomaat.

Polly : 'k Heb ondertussen tijd genoeg gehad.

Ulla : Spannend !

Polly : Maar ik ben niet goed in verzinnen.

Evert : De waarheid is ook goed.

Polly : Ik kan 't geloven maar die is ver van evident en daarenboven heeft iedereen recht op zijn eigen waarheid, ik maar ook jullie.

Evert : Allee merci.

Polly : Mijn waarheid is dat ik toevallig met dat koffieapparaat te maken gekregen heb.

Dries : Omdat je, één keer is geen keer, op het politiecommissariaat geweest bent...

Evert : en net toen ging dat ding sapperdekloot stuk.

Dries : Tja, als alles tegenzit...

Ulla : Polly nu pak je ons toch voor...

Evert : een stel dorpsidioten.

Polly : O ! Bijlange niet maar zoals ik al zei...

Dries : heeft iedereen recht op zijn eigen waarheid.

Ulla : Zal ik je de mijne vertellen ?

Polly : Denk je nu echt dat ik, die omzeggens nooit nee zeg tegen seks verkracht ben ?

Evert : Het lijkt nonsens maar dat is het niet.

Polly : Nee ?

Evert : Nee omdat je je niet laat verkrachten je wordt verkracht.

Dries : Daar heeft Evert een punt.

Polly : Een punt misschien maar meer dan ook niet.

Ulla : Waarom niet ?

Polly : Omdat hij niet weet hoe 't er aan toe gaat zomin als ik.

Ulla : En waarom zou Evert dat niet kunnen weten ?

Polly : Omdat elke verkrachting anders is.

Ulla : Zeg je nu dat de jouwe anders was dan die van de andere slachtoffers ?

Polly : Haal er maar de waarheid uit die je wilt.

Dries : Ja en als je ooit slachtoffer wordt beschrijf ons dan de details zoals het je 't best uitkomt.

Polly : Voilà. Je moet mannen vooral niet uit hun tent lokken of ze zitten dag en nacht op hete kolen om 't ook 's uit te proberen.

Evert : Dries en ik zitten zo niet in mekaar. Spreek dus maar gerust vrijuit.

Polly : Beloofd. Als naar gewoonte.

Ulla : Je hebt ongetwijfeld al gedoucht met Joeri.

Polly : Jij niet ?

Ulla : Toen er nog water genoeg was.

Polly : Juist, begrepen. Ik zet de meter op nul. Ze zullen rap beneden zijn.

Ulla : Ik zag dat Polly aan de appeltaart wou beginnen.

Evert (als Polly weg is) : je bent in verwachting of je bent het niet.

Dries : Ik wil ook aan die taart beginnen en ik ben niet in verwachting.

Evert : Normaal, jij wil zo snel mogelijk met Polly de koffer in.

Dries : Wat wil je , lust is tegelijk de drijfveer en de levenselixir van de levenden.

Ulla : En het voorwendsel bij uitstek voor de liefdesverklaring.

Evert : Bij ons maar zijn wij dan geen buitenbeentjes ?

Dries : Wij hetero's zijn nog altijd de norm.

Evert : En...

Dries : Nog iets dat je dwarszit ?

Evert : 'k Vraag me af of 't vooruitzicht van te vrijen met een zwangere vrouw ...

Dries : Polly ?

Evert : ja, lustbevorderend is of het tegendeel.

Dries : Polly is niet zwanger en bijgevolg...

Evert : weet je 't niet.

Dries : Exact.

Ulla : Maar mocht ze 't toch zijn...

Dries : dan vertel ik je de zaligmakende waarheid als zij er geen graten in ziet.

Evert 'k: Ben benieuwd.

Polly (eindelijk terug) : Moet je nu horen, ons duo is nergens in huis te bespeuren!

Ulla : Ook niet in de kelder ? Op die plek...

Polly : Nergens.

Evert : En hun spullen ?

Polly : Geen kledingstuk, geen schoeisel, niks.

Evert : En in de douche ?

Polly : Ze zijn niet in de douche geweest.

Ulla : Heb je ze dan niet zien vertrekken toen je aan de voordeur met de flikken bezig was ?

Polly : 'k Heb de vrouwen meegenomen naar mijn bureau.

Ulla : Wildvreemde flikken ?

Polly : Laat dat "wild" er maar af.

Evert : Oké maar ze waren wel uitgerust met hun speelgoed neem ik aan.

Polly : Ze kwamen hier geen schietoefeningen houden. We hadden het over koetjes, kalfjes en verkrachters.

Ulla : En ?

Polly : En toen kregen ze 't bericht dat er in 't ziekenhuis een verkrachter op heterdaad was betrapt en opgepakt.

Dries : Onvoorstelbaar !

Evert : Minuutje minuutje. Als ik je goed gevolgd heb zijn ze je 't heuglijke nieuws al komen vertellen voor ze de dader geklist hebben.

Polly : Effectief. Daar heeft het alle schijn van.

Dries : Zoals ik al zei, onvoorstelbaar !

Ulla : Onvoorstelbaar dat ze 'r van overtuigd waren dat ze een verkrachter gingen pakken.

Dries : Ja superflikken, wie doet beter ?

Evert : Ik zeg dat 't zaakje stinkt, een regelrecht opgezet schimmig flikkenspiel.

Ulla : Door wie werd de opgepakte vent geflikt ?

Polly : Ze hebben hem, hoe en door wie doet er niet toe.

Dries : Voilà, als je al geen vliegen vangt met azijn, vang je nog minder verkrachters met vogellijm.

Polly : Veel minder.

Ulla : Maar er een stagiaire voor gebruiken kan dan wel een succes gebleken zijn...

Evert : Juist, maar voor wie, voor de jonge vrouw of voor de flikken ?

Polly : Voor de flikken.

Evert : En dan ? Ze hebben ze niet vastgebonden op 't bed, dat ik weet.

Polly : Van de omstandigheden weten we niets dus kunnen we 'r best niet te veel woorden aan verspillen.

Dries : Laat de hypocrieten die 't met een oudje zouden opgelost hebben nu maar 's hun nek uitsteken.

Polly : Niemand ? Dat dacht ik al !

Ulla : Ik dacht aan een vrouwtje zonder eierstokken maar ik verkies te passen als je me op voorhand hypocriet noemt.

Polly : Het bezoek van de twee agentes bewijst trouwens niet dat ze op de hoogte waren van de nakende aanhouding.

Dries : 't Zou niet de eerste keer zijn dat niks is wat het lijkt.

Ulla : Aangenomen...

Dries : Maar ?

Ulla : Meestal wel.

Evert : Laten we 't nog één keer doornemen.

Ulla : Twee vriendelijke agentes,

Polly : Manuela en Vera,

Evert : komen zonder reden langs.

Ulla : Ze vragen...

Polly : beleefd,

Evert : of ze even mogen binnenkomen.

Dries : Waarom niet ? We zijn geen onmensen !

Polly : Ik laat ze binnen en neem ze mee naar mijn bureau.

Dries : Gezellig !

Ulla : En dan gebeurt het.

Evert : Ze leggen hun benen op je bureau,

Ulla : en Polly op de rooster.

Polly : O !

Dries : Ze kruisen angstvallig hun benen zodat er geen speld meer tussen kan.

Polly : Ook niet. Ze maken een ontspannen indruk.

Evert : Doen ze altijd.

Ulla : En dan, pats, ploef vallen ze met de deur in huis.

Polly : Helemaal niet.

Evert : Nee maar 't scheelde niet veel.

Polly : Ga je nu luisteren ja!

Ulla : We willen alleen maar helpen...

Evert : je herinneringen bijeen te scharrelen.

Polly : Oké, na een tijdje...

Ulla : Een paar minuten ?

Polly : Ja misschien drie, wordt Manuela opgeroepen.

Evert : Iemand brengt hen op de hoogte.

Polly : Ja.

Ulla : En dan ?

Evert : Dan gaan ze volledig uit de bol.

Ulla : Ze dansen in hun officieel ondergoed op je bureau.

Evert : En schreeuwen dat je 't tot in 't ziekenhuis kunt horen " Waar is dat feestje ? Hier is dat feestje ".

Polly : Niks daarvan.

Ulla : Niks daarvan ? Wat voor trutten zijn me dat !

Dries : Te serieus is ook niet goed. Eén excuus misschien...

Evert : Een excuus en wat dan nog, alsjeblieft zeg !

Polly : Alles went. Waarschijnlijk pakken ze elke dag misdadigers op.

Dries : Zo is dat. Na een week of vier is de leute er af en kan er enkel een zuinig binnenpretje af.

Evert : Elke normale flik drinkt zich na zo'n succes te pletter van plezier.

Ulla : Maar vaneigens, waren dit wel echte flikken ?

Polly : 100%. Ik had er al één van gezien.

Dries : En als je 'r één van gezien hebt, heb je ze allemaal gezien.

Evert : Ik kan me niet van 't idee ontdoen dat die flikken van wanten wisten en daarom zo rustig gebleven zijn als herkauwende koeien.

Ulla : Ik ook niet en volgens mij ben je zeker nog een dikke vijf minuten met hen in je bureau gebleven.

Evert : Was dat om te bekomen van 't heuglijk nieuws ?

Polly : Als je 't echt wil weten, om het allemaal een beetje te laten bezinken.

Dries : En als de hele historie bezonken was zijn de flikken afgedropen.

Polly : Vertrokken. Kun je geloven dat ik er honger van gekregen heb ?

Ulla : Als er me iets niet verwondert dat is het dat en weet je waarom ?

Polly : Nee, jij wel ?

Ulla : Ja en Evert ook.

Evert : Absoluut en Dries wil het niet weten.

Dries : 't Is nonsens, klinkklare nonsens.

Polly (snijdt de taart aan) : Voor ieder van ons twee stukken.

Dries : Als ze al terugkomen moeten Joeri en Laura maar op hun kin kloppen.

Polly : 't Zou best kunnen dat ik bij mijn zoektocht...

Dries : niet al te grondig te werk ben gegaan.

Polly : Ja of anders zijn ze ongemerkt 't huis uitgeglijpt.

Evert : 'k Zal 't rap weten (verlaat de anderen).

Polly : Smakelijk.

Ulla en Dries (samen) : Smakelijk.

Polly : Een nieuw recept, gekregen van Laura's oudere zus.

Ulla : Ze kent er iets van !

Evert (terug) : Joeri's wagen is weg, die van Laura niet. Smakelijk.

Polly : Dan moeten we hen hier niet verwachten voor morgenvroeg. Ze zijn bij Joeri thuis.

Ulla : Hij ging een waterbed kopen.

Evert : Een waterbed ? Gaat hij zijn ballen laten klutsen ?

Ulla : 'k Weet het van Kris.

Polly : Van de groothandel Krisco ?

Ulla : Ja, ken je hem ?

Polly : Nee. Alleen van er mee te vrijen.

Ulla : En..? Was 't de moeite ?

Polly : De moeite ? Voor hem misschien.

Dries : Als hij niet teruggekomen is, ook niet.

Polly : Tenzij ik hem met een kluitje 't riet in gestuurd heb.

Evert : Verdient iedereen dan geen tweede kans ?

Polly : Wat vindt jij Ulla ?

Ulla : Ik vind van wel maar als ze hun genen tegen hebben verlies je je tijd.

Polly : Zo is dat en voor je 't weet ben je honderd.

Dries : Je moet dan wel je genen mee hebben of zoniet een paar decennia overslaan.

Polly : Dat zijn zorgen voor later.

Ulla : En je hebt nu al zorgen genoeg.

Polly : Ik ? Zoals iedereen.

Evert : Maar vandaag minder dan gister.

Polly : Niet meer of niet minder.

Ulla : Omdat het er voor jou weinig toe doet of de verkrachter nu werd aangehouden of niet ?

Polly : 't Is een goeie zaak, daar niet van, maar 't is ook zo dat zijn aanhouding niets ongedaan heeft gemaakt bij zijn slachtoffers.

Evert : En daarom zijn je zorgen dezelfde gebleven.

Polly : Net dezelfde.

Ulla : Zoals bij alle slachtoffers ?

Polly : Wie zal het zeggen ? Misschien wel.

Ulla : Jij bent er maar één van.

Polly : Dat weet ik niet.

Evert : Je weet niet of je werd verkracht door de vandaag aangehouden man ?

Polly : Hoe zou 'k , ik weet niet eens of ik verkracht ben.

Ulla : Weet je dan niet hoe je zwanger geraakt bent ?

Polly : Niet precies maar naar alle waarschijnlijkheid tijdens mijn verblijf in 't ziekenhuis.

Dries : In vitro of na een zwaar uit de hand gelopen ingreep die ze willen laten doorgaan voor een medische exceptie.

Polly, Ulla en Evert bekijken mekaar of ze 't in Keulen horen donderen.

Evert : Een medische exceptie ?

Dries : Een juridische term die advocaten gebruiken om hun cliënten te verdedigen die bij een medische behandeling hun boekje te buiten zijn gegaan.

Ulla : Zo ver dat de patiënte er zwanger van geraakt is.

Dries : Bijvoorbeeld maar waarschijnlijk is dit niet courant maar eerder uitzonderlijk.

Evert : Een pipo die, zou je 't geloven, onbeschermd zijn lid gebruikt heeft i. pl. v. zijn gehandschoende hand.

Ulla (tegen Polly) : Is 't zo gebeurd ? En waarvoor was je überhaupt opgenomen ?

Polly : 'k Ben flauwgevallen op straat.

Ulla : 'k Heb het beet, de maand nadien kreeg je je maandstonden niet...

Polly : en na een zwangerschapstest wist ik dat het gebeurd is tijdens mijn vierdaags verblijf in 't ziekenhuis.

Dries : En heb je beslist je zwangerschap niet te onderbreken.

Polly : Dat klopt maar nu vraag ik me af van wie ik zwanger ben...

Dries : Van een dokter of van een crimineel.

Ulla : Daar komt nog bij dat je 't bij de geboorte aan de baby niet zult kunnen zien.

Evert : Je kunt dan met een nazaat van Hippocrates of met een nakomeling van Jack the ripper op je kot zitten.

Polly : Of erger nog, met het kind van een geradicaliseerde Arabier, een toekomstige moordmachine.

Ulla : En als ik je verhaal goed begrepen heb, heb je 'r niet eens deugd van gehad.

Polly : Discretie a.u.b., vooral niet met mijn niet te bewijzen verhaal naar buiten komen.

Dries : Wijze raad.

Ulla : Vind je ?

Dries : Ja en vooral goed om de werkdruk bij de politie te verlichten, da 's altijd positief.

Ulla : Voor hen.

Dries : Ja de politie denkt eerst aan zichzelf, jij toch ook ?

Evert (tegen Polly) : Misschien had je 't ons inderdaad niet moeten vertellen.

Polly : 'k heb mijn best gedaan. Helaas waar 't hart van vol is loopt de mond van over.

Evert (tegen Polly) : Hier eet ook mijn laatste stuk taart maar op. Lekkere hapjes en snoep zijn de ultieme troost van de zwangere vrouw.

Polly : Dank je Evert. 'k Ben zeker dat je nog nooit intiem geweest bent met een bezwangerde vrouw.

Evert : Nog nooit.

Polly : Nog nooit ? Hoe kan je dit nu weten als ze 't je niet vertelt ?

Evert : Snoep voor snoep. Wil jij straks mijn snoepje zijn ?

Polly : Waarom niet, helaas ik val op onbaatzuchtige vrijers...onbaatzuchtige vrijers zoals Dries.

Dries (tegen Evert) : Troost je, ik vertel er je alles van.

Evert : Alles ?

Dries : Alles wat ik kwijt wil.

Evert : Pfft, ondank is 's werelds loon !

Ulla : Evert sukkel je krijgt mij als troostprijs als je je hebberigheid afzweert.

Evert (terzijde) : Een half brood is beter dan geen brood.

Dries : En ..?

Evert : Ulla is me op 't lijf geschreven. Bij haar heb ik niemand nodig om me wegwijs te maken.

Polly : Ah wat me bij Manuela de agente opviel toen ik aangifte heb gedaan...

Evert : Haar afgetraind lichaam.

Polly : Zeveaar, het feit dat ze meer wist over mij dan ik over haar.

Ulla : Over je liefdesleven ?

Polly : Ja.

Ulla : En dus nam ze je aangifte niet al te serieus.

Polly : Nee maar 'k heb ze overtuigd dat het in 't ziekenhuis gebeurd is.

Dries : En heeft ze op één of andere manier de tijd gehad...

Polly : om in mijn leven te graven ? Nu 'k er aan denk, ja.

Dries : Dat dacht ik al. Onderschat ze niet, de flikken.

Polly : 'k Heb een klein halfuur moeten wachten omdat er zogezegd alleen mannelijke agenten beschikbaar waren.

Evert : Tactiek ! Bij een aangifte als die van jou zou 'k ook de wenkbrauwen fronsen.

Ulla : Ik ook als ik Polly niet kende. Een geweldloze aanranding, niet te geloven !

Evert : En dat ze op een klein halfuur alles over je wisten, daar kan ik met mijn verstand niet bij.

Dries : Google en konsoorten en de politie weten alles over ons, of we 't nu willen weten of niet.

Polly : Misschien is het niet eens zo moeilijk.

Dries : Een kwestie van roddel en vooral van organisatie.

Polly : Zoals repetitoren voorkennis hebben van examenvragen of 't scheelt niet veel.

Dries : Da 's doorzicht en organisatie gekoppeld aan een couldn't-care-lesshouding bij de prof die al in gedachten in de Pantanal zit.

Ulla : Op vakantie in Brazilië.

Dries : Ja daar.

Hevig belgerinkel

Ulla (tegen Polly) : Blijf maar rustig zitten. Ik laat niemand binnen.

Terwijl Ulla op weg is naar de voordeur houdt het belgerinkel aan.

Evert : 'k Ga Ulla achterna.

Polly : Oké maar niet verdwijnen hé !

Evert : Da is iets dat ik je niet ga beloven.

Maar voor Evert zijn vrienden op het terras kan alleen laten komt Ulla terug met Laura.

Laura (met warrig kapsel en compleet overstuur in pull, broek en sneakers) : Ik ben stom geweest.

Evert (iedereen rond Laura) : Stom ?

Laura : Al 's een kip zonder kop gezien ? Bekijk me dan maar 's goed.

Polly : Laura toch hoe zie je eruit ?

Ulla : Waar is je bh ?

Laura : Weg, al mijn ondergoed.

Dries : Bij Joeri gebleven ?

Laura : Ja naast het bed. 'k Ben er halsoverkop vandoor gegaan.

Ulla : Was zijn vriendin, hoe heet ze ook weer, de spelbreekster ?

Laura : Manuela ?

Ulla : Ja.

Laura : Bijlange niet. Manuela ? Niks Manuela.

Polly : Waarom zijn jullie niet hier gebleven ?

Laura : Weet ik het, Joeri zijn fout. 't Slimmeke had een beter idee. Zie me hier nu staan.

Evert : En hoe ben je teruggekomen ?

Laura : Al lopend tiens niet al liftend. Er zijn er hier al genoeg verkracht.

Dries : Heel de tijd gelopen, tot hier ? Een kleine halve marathon !

Laura : Zover ? 'k Heb mijn pull aangetrokken en met mijn broek en mijn sneakers in mijn handen heb ik 't hazenpad genomen.

Evert : Op je blote voeten zoals Abebe Bikila in Rome.

Laura : Ah, hij ook ? Waarvoor ging hij lopen ?

Evert : Voor een opvallend soldatenplunje.

Laura : Niet van schrik ? Als je loopt van schrik lijkt het of je de wind mee hebt. Daarom was ik zo vlug weer.

Ulla : Schrik van Joeri ?

Laura : Joeri die had net zoveel schrik als ik, schrik van de gevolgen.

Dries : Was hij dan onbeveiligd met je aan 't vrijen of ..?

Laura : Nee, we hoorden iemand giechelen aan de deur net toen hij me in een wurggreep hield.

Ulla : En toen ?

Laura : Toen ging de deur, onder luid gekrijs en getier , open en ben ik voorzichtig van onder Joeri weggeglipt.

Polly : En heb je van de verwarring gebruik gemaakt om weg te lopen en aan je halve marathon te beginnen.

Dries : En Joeri ?

Laura : Joeri , Wat had je dan gewild ? Dat ik uitgebreid afscheid had genomen ?

Dries : Nee maar je had hem kunnen meenemen op je vlucht.

Laura : Sorry, volgende keer.

Ulla (tegen Dries) : Ze was in paniek. Is dat dan zo moeilijk te begrijpen ?

Laura : En 't is makkelijker koelbloedig te zijn met je kleren aan dan in je blootje te midden van een troep mensen met al hun kleren aan.

Ulla (tegen Dries) : Wil je 't eens proberen, jij bloot en wij aangekleed ?

Dries : Nu, hier ?

Ulla : Ja, geïnteresseerd ?

Dries : Een andere keer.

Evert : Mijn gedacht. Laura heeft al schrik genoeg gehad.

Polly (tegen Laura) : Al een beetje bekomen ?

Laura : Een beetje.

Polly : Kom, ik ga aan je kapsel werken.

Evert (als Polly en Laura vertrokken zijn) : Weten we nu al waarom ze niet hier gebleven zijn ?

Dries : Joeri had een beter idee maar we weten niet 't welke.

Ulla : Haar zijn kunnen demonstreren in zijn waterbed.

Evert : Bloep bloep bloep bloep bloep. Weglopen was, hoe dan ook niet fair tegenover Polly.

Ulla : Ach Polly heeft andere zorgen.

Evert : Moeten we nu Laura op de hoogte brengen of niet ?

Dries : Nee laat dat aan Polly over, da 's beter voor iedereen.

Ulla : En als ik me verspreek ?

Dries : Ben je 't van plan ?

Ulla : Nee eigenlijk niet maar...

Dries : Als 't je te moeilijk wordt bijt dan op je tong of slik ze in.

Ulla : Merci., er zijn al genoeg seksueel gehandicapten.

Evert : Hoe weet je 't, uit ondervinding ?

Ulla : Van horen zeggen.

Dries : Geef het maar toe van minnaars met tongpiercings in de intrinsieke spieren.

Evert : Met als resultaat ?

Dries : Dat je niet meer kunt rekenen op al je spieren in je tong om ze in alle richtingen te bewegen.

Evert : Is dat geen excellente tip ?

Ulla : Om niet voor intieme piercings te kiezen ? Een excellente, Dries is een kenner.

Dries : Hm ? Een beetje gezond verstand komt altijd van pas.

Evert : Boeren in de familie ?

Dries : Nee een nicht die met een ezel getrouwd is en een verre neef die Vlaamse reuzen kweekt.

Ulla : De tijd dat boeren van hun koeien konden leven is voorbij. Nu worden ze door hun koeien leeggezogen.

Evert : Als er iets is dat 'k niet zou willen zijn is 't een koe.

Ulla : Je moeder ook niet. Stel je ze maar 's goed voor je moeder aan 't bevallen van een koe.

Evert : Oei oei oei van een koe ! Ik zie Polly al bezig !

Dries : Mensen bevallen van mensen en bijgevolg moet je je niet al te ongerust maken over Polly.

Evert : Een pak van mijn hart. Nu er is waarschijnlijk nog nooit een stier 't ziekenhuis binnen gewandeld ,

Dries : laat staan met de bedoeling er zich voort te planten.

Ulla : Oké maar toch is er daar iemand onder 't oog van de nietsvermoedende verpleegsters in Polly's kamer geraakt.

Evert : Een bekende.

Ulla : Dat ligt er vingerdik op.

Evert : Iemand die er kind aan huis is.

Dries : Iemand zoals Joeri, een goedlachse praatjesmaker, al dan niet met losse handjes,

Ulla : die er 't reilen en zeilen als geen ander kent en die ...

Evert : kortom de geknipte persoon om Polly te helpen in haar zoektocht naar haar...

Ulla : als hij 't maar niet is die Polly in verwachting heeft geholpen.

Dries : Uitgesloten niet Joeri.

Evert : Waarom niet ?

Dries : Omdat hij niet hier is.

Ulla : Reden te meer.

Dries : En omdat je geen vriend beschuldigt die zich niet kan verdedigen.

Evert : Daar valt wat voor te zeggen.

Ulla : Maar dat hij niet hier is is zijn keus, niet de onze.

Evert : En waarom kies je om weg te lopen als je niets te verbergen hebt ?

Dries : Dat kiezen is er te veel aan. Hij is in zijn auto gestapt niet met 't idee ons een hak te zetten maar om Laura een goeie beurt te geven.

Ulla : Goed voor haar maar waar zit hij nu ?

Evert : Alleen thuis ?

Ulla : Dat zou me verwonderen.

Dries : Mij ook maar 'k ga er niet over piekeren.

Polly : Hier de koffie, bedien jullie zelf maar. De pralines gevuld met praliné met mijn beeltenis op zijn van Callebaut. Tot straks. 'k Ben nog met Laura bezig.

Ulla (als Polly al weer weg is, terwijl ze de koffie voor de aanwezigen inschenkt) : Van de pralines blijven we af tot Polly met Laura terug is.

Evert : En daarna zoeken w' ons bed op.

Ulla : Misschien, Laura is een probleem.

Dries : Zo is dat, we kunnen haar hier toch niet op haar eentje op 't terras achterlaten om boven...

Evert : Waarom niet ? Ze heeft het zelf gezocht. Ze was maar bij Joeri moeten blijven. (Tegen Ulla.) Weet je wat ?

Ulla : Ja je wil ze meenemen naar boven.

Evert : Waarom niet ! Ik ben er de man niet naar om een goede vriendin in de kou te laten.

Dries : Je bent er wel laat op gekomen.

Evert : 't Arme kind heeft net een halve marathon gelopen.

Dries : Zonder specifieke training.

Evert : Ja en daarom en daarom alleen lijkt het me dat ze nu aan rust toe is.

Ulla : Aan een welverdiende nachtrust.

Evert : Vind je dat ook ?

Ulla : Absoluut. 't Zou me niet verwonderen mocht ze als een blok in slaap vallen.

Dries : Mij ook niet. Je zult ze zelfs niet moeten in slaap vrijen, één en al profijt voor Ulla . Wat zeg je daarvan ?

Evert : 't Is mijn voorstel of niet soms ?

Dries : Helemaal 't jouwe.

Ulla : Een beter voorstel had je niet kunnen bedenken.

Evert : Hé hé je kent me maar alleen onder m'n broeksriem.

Ulla : De rest interesseert me ook maar...minder.

Evert : 'k Heb het altijd geweten. Hoe zou jij dat omschrijven Dries ?

Dries : Onderbuikvriendschap.

Laura (terug met Polly, allebei netjes gekapt) : Hebben we iets gemist ?

Polly (schenkt koffie in voor Laura en zichzelf) : Ja waarover hadden jullie het ? Over ons ?

Dries : Over onderbuikvriendschap...

Ulla (gaat met de pralines rond) : en over Laura.

Laura : Ah ?

Ulla : Ja hoe voel je je na je halve marathon ?

Laura : Nu ?

Ulla : Ja, uitgeput ?

Laura : Bijlange niet. Ik voel me op m'n gemak, comfortabel in Polly's lingerie en ik ben ervan overtuigd dat ik mijn vlucht zonder veel moeite nog 's kan overdoen.

Polly : Wat zeg je daar van ?

Dries : Mijn mond valt er van open.

Evert : Van een tegenvaller, ik bedoel een meevaller gesproken !

Polly : En vertel ons nu 's hoe Joeri je overgehaald heeft om er ongemerkt vanonder te muizen.

Laura : Hij had duidelijk iets uitgedokterd.

Evert : Uitgedokterd, Joeri ?

Laura : Ja uitgedokterd is het juiste woord. Op twee minuten waren we aan 't ziekenhuis en nog geen twee minuten later hield hij me in een wurggreep in een geheim kamertje waar dokters tussen twee patiënten in zich ontspannen met hun favoriete verpleegsters.

Ulla : Daar ? In 't ziekenhuis ?

Laura : Ja. Helaas voor ons had dokter Huppeldepup 't zelfde idee op hetzelfde moment.

Dries : En terwijl zijn speeltje moord en brand schreeuwde werd Joeri overmeesterd en ging jij er ongemerkt van door.

Evert : En nu denkt de politie dat ze de ziekenhuisverkrachter opgepakt hebben.

Laura : Denken ze dat ?

Polly : Ja en jij mag je hand in eigen boezem steken.

Laura : Ik weet het maar ik werk bij de Nationale Bank en daar zouden ze 't maar matig geapprecieerd hebben indien ik in mijn blootje gewacht had op de fotografen.

Ulla : Klopt, terwijl Joeri als zelfstandige altijd wel wat extra publiciteit kan gebruiken.

Laura : Voilà. Hij trekt in alle omstandigheden zijn plan. Je bent zelfstandige of je bent het niet.

Polly : Je gaat er dan wel van uit dat hij niet de ziekenhuisverkrachter is.

Laura : Jij niet ?

Polly : Ik ook. Nu de politie nog.

Dries : Dat zou kunnen een probleem worden.

Evert : Je bedoelt dat ze maar al te content zijn dat ze 'r eentje te pakken hebben en hem niet zonder slag of stoot zullen vrijlaten.

Ulla : Daar beslissen zij toch niet over.

Dries : Nee gelukkig maar voor Joeri, een hardwerkende zelfstandige.

Polly : Een waarheid als een koe. Dat geldt voor alle zelfstandigen en is dus zonder meer een pleidooi voor Joeri's winkel.

Laura : Joeri wordt overmeesterd in 't ziekenhuis en 5 minuten later sta 'k hier voor de deur.

Evert : Van streek maar verder zo fris als een blikje.

Ulla : Logisch 't ziekenhuis ligt op een boogscheut van hier.

Laura : En nu pas geef ik me er rekenschap van dat jullie toen al wisten dat de politie dacht dat ze met Joeri de ziekenhuisverkrachter opgepakt hadden.

Polly : Nu je 't zegt.

Dries : Dergelijke weetjes verspreiden zich nu eenmaal als een lopend vuur.

Evert : Sorry Laura je had nog vlugger moeten lopen.

Laura : Of een berichtje sturen.

Polly : Precies maar je was de kluts kwijt, je haar was in de war,

Ulla : je borsten en je billen zo goed als bloot.

Polly : Zou je niet in alle staten zijn ? Ik in elk geval wel.

Laura : Mijn smartphone steekt in mijn jas en die ligt in de wagen van Joeri.

Dries : Eind goed al goed. Je bent alleen je ondergoed kwijt of nog iets ?

Laura : Nee, mijn sokken nog.

Ulla : En een ervaring rijker.

Laura : Een ervaring ? Welke ervaring ?

Ulla : Met dr. Huppeldepup.

Laura : O ja die zou wel 's aan iets anders kunnen denken terwijl hij verstrooid de 3 D-beelden bekijkt van je galblaas op zijn computerscherm.

Polly : En jij, jij alleen kunt je 't kamertje voorstellen dat hij ongetwijfeld verkiest boven 't operatiekwartier.

Dries : Leuk toch !

Laura : Voor hem. Ik heb 't idee opgegeven er ooit nog te zullen klaarkomen.

Evert : Vergeet Joeri maar onthoud de pijlen die je in 't ziekenhuis gevolgd hebt.

Laura : Ben je nu echt zo naïef te denken dat ze de route er naartoe uitgepijld hebben.

Evert : Ah ! Hoe heeft Joeri dan dat speelkamertje gevonden ?

Laura : Hij ? Omdat hij 't waarschijnlijk al eerder had gebruikt.

Ulla : Dekselse Joeri ! (Met de pralines) Nog iemand trek in Polly ?

Evert en Dreis (samen) : Wij.

Dries : Geen werk van barmhartigheid is ons vreemd.

Polly : Pralines eten ? Over 't hoeveelste hebben we 't hier ?

Dries : Het negende.

Polly : 'k Dacht dat er maar 7 of 8 waren.

Evert : Ik ook maar 't steekt zo nauw niet als 't lichamenlijk genot er maar afdruipt.

Dries : En je je vrienden lief, leed,

Polly : en tot spijt van wie 't benijdt,

Dries : ja lust met je laat delen zoals wij, platvloerse hedonisten.

Polly : In tegenstelling tot Epicurus.

Dries : Die hield het sober inderdaad.

DERDE BEDRIJF

We zijn vier jaar later. Polly ontvangt op haar terras Manuela de politieagente in burger.

Polly : Als je 't goedvindt zal ik je hem 's voorstellen.

Manuela : Oké wanneer ?

Polly : Ik zie hem regelmatig 's zondags op de golfclub.

Manuela : Raak ik daar binnen ?

Polly : Waarom niet als je je maar niet uitdost in je politie-uniform.

Manuela : Is 't alles ?

Polly : En je je niet laat vergezellen...

Manuela : door één of andere bebaarde vent op zoek naar asiel.

Polly : Ja maar dat ben je waarschijnlijk niet van plan.

Manuela : Wie weet !

Polly : Wie ..?

Manuela : Grapje.

Polly : We zijn geen elitair clubje maar 't scheelt niet veel.

Manuela : Is 't waar ?

Polly : Joeri bijvoorbeeld...

Manuela : Joeri ?

Polly : Ja je weet wel de man waarvan je dacht dat het de ziekenhuisverkrachter was.

Manuela : Van een mistasten gesproken, een echte blunder, de man gaf er zijn vriendin een goeie beurt.

Polly : Juist, wel Joeri is er niet meer welkom omdat zijn taalgebruik te wensen overlaat.

Manuela : Geen wonder, hij vloekt als een ketter.

Polly : Herinner je je nog dat ik enkele maanden erna besloten heb de baby bij de geboorte af te staan.

Manuela : Omdat je verkrachter zoeken veel weg had van 't zoeken van een speld in een hooiberg.

Polly : Je wist dat je hem niet ging vinden, geef het maar toe.

Manuela : Alleen om je een plezier te doen.

Polly : Maar waarom suggereerde je al de eerste keer dat ik je zag dat het misschien best was geen klacht in te dienen?

Manuela : Ik ? Zou 't mijn collega niet geweest zijn ?

Polly : Neen jij. Ik heb Vera voor 't eerst gezien de avond dat jullie me apetrots de aanhouding van mijn verkrachter zijn komen melden.

Manuela : Daar herinner ik me nu 's helemaal niks van.

Polly : Ik meen je niets kwalijk, verre van nu 't bij de geboorte duidelijk is geworden dat je 't bij 't rechte eind had.

Manuela : Volgens mij heb ik je de klacht ontraden omdat we vroeg of laat allemaal in 't ziekenhuis eindigen.

Polly : Is het niet kleingeestig en in strijd met de medische deontologie te geloven dat ze geneeskundige hulp om die reden niet met de nodige zorg zouden verstrekken ?

Manuela : Duidelijk wel maar de politie wordt overstelpt met klachten.

Polly : Eén minder is een hoop werk minder.

Manuela : Effectief.

Polly : Resultaat, mijn nachtmerrie herleid tot een banaal geklasseerd fait divers.

Manuela : Achteraf bekeken de beste oplossing voor iedereen.

Polly : Klopt. Ik ben zeker dat je voor haar, hoe heet ze ook weer ?

Manuela : Nele.

Polly : Dat je goed voor haar zorgt.

Manuela : Ik doe mijn best en ik kan je niet genoeg bedanken dat je mij en mijn partner warm hebt aanbevolen bij de adoptiedienst.

Polly : Is dat zo ? Glad vergeten.

Manuela : Vergeten ?

Polly : Ik weet hoe dat komt, ze zullen mij de kop van mijn lijf gezeurd hebben.

Manuela : Is 't waar ?

Polly : Jesus, wat een zeikerds op de dienst.

Manuela : Was 't zo erg ?

Polly : Erger. Om niet te moeten antwoorden op hun klotevragen alleen al kun je je maar beter niet laten verkrachten, geloof me.

Manuela : Mamma mia ! De poort gesloten houden !

Polly : Een regelrecht zootje xenofielen !

Manuela : Wil je ze echt niet 'ns zien.

Polly : Dinges je kind ?

Manuela : Ja Nele, ook niet op mijn smartphone ?

Polly : Nee 'k heb ze afgestaan. Doe me een plezier, trek er je plan mee. Je wou een kind, je hebt er één. Ik ben gelukkig zonder en nog gelukkiger dat alle last voor jou is.

Manuela : Ik zal je eeuwig dankbaar zijn dat je ze aan mij afgestaan hebt.

Polly : Des te beter.

Manuela : Het is mijn oogappel.

Polly : Wat wil je nu dat ik zeg ?

Manuela : Dat je content bent.

Polly : Dat heb ik al gezegd en ik beloof je...

Manuela : Opgelet belofte maakt schuld.

Polly : Als ik zo nog 's aan een snotjong geraak dat je 't ook cadeau krijgt.

Manuela : Zwijg stillletjes voor je nog meer onzin gaat uitkramen.

Polly : Gelukkig weet niemand door wie ik verkracht ben...

Manuela : Jij ook niet.

Polly : Zoniet kon ik nu mijn vrienden op één hand tellen.

Manuela : Heb je 't hen dan niet verteld ?

Polly : Waarom ik je Hely...

Manuela : Nele niet Hely.

Polly : Zo 'n kind zo'n oeroude Vlaamse voornaam meegeven snap ik totaal niet, enfin 't zijn mijn zaken niet.

Manuela : Misschien past hij nu nog niet echt bij haar maar later zal ze hem zo fier als een gieter dragen.

Polly : 't Zou mij verwonderen.

Manuela : Terloops, ik vind dat je 'r goed aan gedaan hebt je vrienden in 't ongewisse te laten.

Polly : Ze wisten op voorhand dat ik... euh...

Manuela : Nele.

Polly : niet ging houden, hoewel ik het hen niet echt verteld heb.

Manuela : Goeie vrienden zijn goede verstaanders. Ze hebben geen woorden nodig om te zien wat je van plan bent.

Polly : De meesten toch en de anderen laat ik neuzen.

Manuela : Ik zou ze terechtwijzen, ze moeten geen onwaarheden verspreiden.

Polly : Is dat zo erg ?

Manuela : Nee maar let toch maar op want op de duur gaan leugens een eigen leven leiden.

Polly : Ze doen maar. Niks is leugenvrij.

Manuela : En sinds wanneer wisten je vrienden...

Polly : dat ik de baby ging afstaan ?

Manuela : Ja.

Polly : Allemaal bedoel je ?

Manuela : Ja.

Polly : Na een maand of zes had ik er echt mijn buik van vol.

Manuela : 'k Kan 't geloven, negen maanden is lang. Laat ons hopen dat ze dat in de toekomst zullen kunnen halveren.

Polly : Grappig !

Manuela : Je mag de politie niet onderschatten.

Polly : Ik vrees het . Ze zijn tot alles in staat.

Manuela : O! Ik ook ?

Polly : Zeg jij het maar.

Manuela : Misschien. Slechte ervaringen gehad ? Heb ik je niet goed ontvangen ?

Polly : Redelijk goed op de koffie na.

Manuela : Was 't weer kapot 't apparaat ?

Polly : Ja.

Manuela: Zonde maar tegelijkertijd ook weer niet zo erg.

Polly : Voor wie ?

Manuela : Voor mij, je had Nele aan iemand anders kunnen afstaan.

Polly : Ik kon er je niet mee straffen want je wou ze, terwijl je ze nog niet eens had gezien. Niet al te slim als je 't me vraagt.

Manuela : Zo zijn we allemaal bij de politie, niet al te slim, verstandelijk enigszins beperkt.

Polly : slimmeriken gaan niet werken, ze geven werk en worden hiervoor door hun werknemers bemind.

Manuela : C'est ça of bestolen. Dan schieten wij in actie. Alle misdrijven lossen we op waarvoor we door een deel van de bevolking worden geprezen.

Polly : 't Is toch niet waar zeker, door diegenen die zich aan de regels houden?

Manuela : Effectief.

Polly : Door zo goed als niemand.

Manuela : Inderdaad.

Polly : Hoe zou dat toch komen ?

Manuela : Omdat we eigenwijze domme flikken zijn die maar al te vaak zelf de regels aan onze laars lappen.

Polly : Is 't je ook opgevallen ?

Manuela : Elke dag.

Polly : En dat geeft ?

Manuela : Een tamelijk prettige werksfeer waarin je je zowat alles kunt permitteren wat niet gepermitteerd is .

Polly : Zo zie ik je niet.

Manuela : Ik zeg ook niet dat ik dat doe, dat het een gewoonte bij mij is.

Polly : Eerder een uitzondering.

Manuela : Dat mag ik hopen ja.

Er wordt aangebeld.

Polly (op weg naar de voordeur) : Eindelijk. Een ogenblik. Waar zit je partner ook weer ?

Manuela : Hij is aan 't werk.

Polly : Mannen weten van geen ophouden !

Manuela (alleen op het terras) : Gelooft ze me niet of denkt ze aan iets anders ?

Polly (terug in 't gezelschap van Dries) : Manuela werkt bij de politie.

Dries (schudt Manuela de hand) : Zedendelicten ?

Manuela : Ja door het Strafwetboek zo geformuleerd "Misdaden en wanbedrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zedelijkheid".

Dries : Verkrachting, exhibitionisme, prostitutie, bigamie.

Manuela : Ja maar ook enkele niet aan seksualiteit gelinkte feiten.

Dries : Als ik me niet vergis heb jij waarschijnlijk met je collega's vruchteloos gezocht naar Polly's verkrachter.

Manuela : Inderdaad.

Polly : Manuela heeft me niet verzwegen dat het aartsmoelijk zou worden, integendeel.

Manuela : Des te opgeluchter zijn de slachtoffers als we door 't geluk gediend worden en beter doen dan in Lourdes.

Dries : Bedoel je nu zelden of nooit ?

Manuela : Zelden.

Polly : Beter doen dan in Lourdes is een makkie en absoluut geen reden om een pluim op je hoed te steken.

Manuela : Doe ik dat dan ?

Dries : Ik hoop van niet .

Polly : Ze zoekt onverdroten verder, is het niet Manuela ?

Manuela : In mijn achterhoofd, daar sluimert het idee dat het nog mogelijk is dankzij de inspanningen van de dienst 'Gedragswetenschappen" van de wetenschappelijke politie.

Polly : Voor mij is 't een afgesloten hoofdstuk, hoewel...

Manuela : Hoewel ?

Polly : hoewel ik op hete dagen nog altijd thuisblijf.

Manuela : Da 's hoe dan ook een goed idee voor vrouwen van onze leeftijd.

Polly (tegen Dries) : De politie leest de moppenalmanak.

Manuela : Dat is alvast minder gevaarlijk dan de stress van ons afschieten en beter voor ons gezien onze beperkte middelen.

Polly : Koffie, frisdrank, groene Palm, water ?

Manuela : Plat water graag.

Polly (tegen Dries) : En groene Palm voor ons ?

Dries : Oké.

Manuela (terwijl Polly voor de drank zorgt) : Al lang bevriend met Polly ?

Dries : 'k Zou 't geloven, we neuken al een eeuwigheid samen, van in 't middelbaar.

Manuela : Da 's potverkoffie lang, heel lang.

Dries : Vind je ? We zijn nog maar goed 20 jaar bezig.

Manuela : Al meer dan 20 jaar met dezelfde...

Dries : kwibus ?

Manuela : Dat heb ik niet gezegd, heb je 'r dan nooit aan gedacht...?

Dries : Constant, ik denk de hele tijd aan andere vrouwen en Polly jaagt onafgebroken op andere mannen.

Manuela : Ah bon !

Dries : Op dit ogenblik denk ik dat het fijn zou zijn...

Manuela : met mij ?

Dries : Ja morgen onder de middag.

Manuela : Afsproken, om halfeen.

Polly (met de drankjes) : Kennis gemaakt ?

Manuela : Beter, een afspraak.

Dries : Morgen onder de middag.

Polly : Santé, op de afspraak ! (Klinken). Je weet hem toch wonen ?

Manuela : Ik weet zo veel over hem als over jou.

Polly : Alles.

Manuela : Ja.

Dries : In uniform liefst.

Manuela : Uiteraard ! (Knipoogt naar Polly) Is 't ook een ijskonijn ?

Polly : Ik dacht dat je 'r alles over wist ?

Manuela : Klopt, nu al alles en morgen de rest.

Dries : Flikken, je denkt dat je 'r 't fijne van weet en 't is jandorie net andersom.

Manuela : We worden helaas op elk gebied onderschat.

Dries : Dat belooft voor morgen.

Polly (tegen Dries) : Wouter ging komen maar hij heeft afgebeld en Laura brengt een vriendin mee.

Dries (tegen Manuela) : Ken je hier iemand van ?

Manuela : Op 't eerste gezicht niemand persoonlijk maar 'k weet dat Wouter een reputatie...

Dries : Als chirurg bedoel je ?

Manuela : Ja, Laat de rest te wensen over ?

Polly : Euh...hij doet niks in huis.

Manuela : O, als 't dat maar is !

Polly : Ken je 'r zo nog ?

Manuela :Eerlijk gezegd, zo weinig mogelijk.

Dries : Als je 't nog niet gemerkt hebt, je moet nu ook niet alles geloven van wat we zeggen.

Manuela : Hier of daar iets.

Polly : Ja maar dat heb je ongetwijfeld al gemerkt.

Manuela : En of ! Tegen ons zegt praktisch niemand iets dan wat we al weten. Bah, mensen zijn zo wantrouwig als ratten.

Dries : Dat wist ik niet, dat van die ratten.

Polly : Jawel. Je moet eerst hun bed opmaken voor je ze kunt vangen . Eigenlijk niet meer dan normaal.

Dries : Zo vangen vrouwen mannen.

De bel gaat tweemaal.

Dries : Laura.

Polly (al op weg om ze binnen te laten) : Juist.

Manuela : Hoe weet je 't ?

Dries : Ze belt twee keer zoals de postbode in de zwoele roman noir uit de jaren '30 van James Mallahan Cain, " The postman always rings twice".

Manuela : Allee vooruit. Hoe zwoel ?

Dries : Iets voor morgen onder de middag.

Polly (terug met Laura en Oriane, tegen Manuela) : Laura zul je nog wel herkennen.

Manuela : 'k Zou wel willen.

Laura (schudt haar de hand en kust Dries) : Ah 'k lag onder Joeri die avond in 't ziekenhuis !

Oriane (schudt Dries en Manuela de hand en dan aan Manuela) : Joeri de ziekenhuisverkrachter.

Manuela : Nu je 't zegt. Een zaak die 'k uit mijn hoofd gezet heb.

Oriane : Ik vermoed waarom.

Polly : Zand erover. Wie niets doet niets misdoet.

Dries : Groene Palm, zoals wij ?

Laura en Oriane (samen) : Graag.

Laura : Gekoeld liefst.

Dries : Jij ook Oriane ?

Oriane : Ja , fris.

Dries : Oké.

Polly (aan Oriane) : En woon je al lang in de stad ?

Oriane : Volgende maand een half jaar. Ik ben mijn werkgever gevolgd.

Manuela : Leuk werk ?

Oriane : Vind ik wel.

Polly : Manuela werkt bij de politie.

Laura : 'k Heb haar gewaarschuwd in verband met Joeri.

Manuela : Een gewaarschuwde vrouw is er twee waard.

Oriane : Dat geldt ook voor de politie.

Manuela : Voor ons ook ?

Laura : 't Zou niet de eerste keer zijn...

Manuela : dat we een onschuldige oppakken ?

Laura : ja, Joeri bijvoorbeeld.

Manuela : Was je nog een tijdje onder hem blijven liggen, dan was alles een stuk eenvoudiger geweest.

Laura : Volgende keer, beloofd.

Dries (met het bier) : Eentje voor Laura en eentje voor Oriane. Proost !

Iedereen klinkt.

Dries : Oriane al aan Manuela voorgesteld ?

Laura : Absoluut.

Oriane : De eerste keer dat ik omga met een politievrouw.

Dries : En ?

Oriane : 't Is op eieren lopen net als op Facebook, wikken en wegen voor je iets loslaat.

Manuela : Vergeet mijn uniform, als ik geen dienst heb zoals nu, is het bij mij zoals bij jou.

Oriane: Zeg maar

Manuela : 't Ene oor in, 't andere uit. Maar probeer me niet tegen te spreken want 'k zal het onthouden.

Oriane : Da 's mijn gewoonte niet.

Dries : Een politiegrapje. Ik ga Manuela morgen een zwoele middag bezorgen. Ik verwacht me aan 't ergste.

Manuela : Ten onrechte, ik vrij en zwijg erbij als een graf.

Laura : Ik van mijn kant gil in een taal die 'k niet begrijp als ik klaarkom en als ik niet klaarkom ook.

Oriane : In dat geval moet je aanpappen met een meertalige polyglot, althans als je wil weten wat je gilt.

De aangesprokenen bekijken mekaar...

Oriane : Sorry het was een poging om met een soort politiehumor Manuela aan mijn kant te krijgen.

Manuela : Je kent geen politievrouwen en dus zal ik het je maar vergeven, wij genieten alleen van onze eigen moppen en als politie-inspecteur sta ik steevast aan de kant van de onschuldige.

Polly : Behalve als je je vergist.

Manuela : Ja, de menselijke kant van de politie.

Oriane : Oké als je 'r maar niet in overdrijft.

Dries : Ad impossibile nemo tenetur, ze doen geen wonderen.

Manuela : Niet elke dag, alleen af en toe.

Dries (terzijde) : Morgen bespring ik godbetert een politieblaaskaak met twee sterren op haar uniform. Ik maak alvast een selfie om te kunnen geloven wat ik erop zie.

Laura : Ik heb me laten vertellen dat mannen op uniformen vallen, zelfs al zijn ze nep.

Manuela : Een echte schande en zo oneerlijk tegenover ons.

Polly : En dikwijls zijn de flikken ook geen echte flikken maar gewoon nepflikken.

Manuela : Ook dat nog ! Als we die profiteurs ontmaskeren...

Oriane : Profiteurs ?

Manuela : Ja nestvervuilers die onze uniformen misbruiken,

Dries : om aan hun trekken te komen.

Manuela : Ah ! Ik zou ze zo kunnen afschieten die onderkruipers !

Oriane : Ik zou daar toch maar mee oppassen.

Polly : Ja je zou zomaar een onschuldige kunnen mee afschieten en er zijn er al zo weinig.

Oriane : Ja en dan ?

Manuela : Dan ? Collateral damage. Ooit van gehoord ?

Oriane : Is dat geen oorlogsterm ?

Manuela : Als we ons vergalopperen raapt de hoofdinspecteur de lijken op. Hij is dat gewend !

Dries : Humor mag ik veronderstellen ?

Manuela : Veronderstel maar wat je wilt. Bij ons gaat het om feiten niet om veronderstellingen.

Polly : Humor en chocola verzachten de zeden. Hoe meer j 'r van in huis hebt, hoe minder werk voor Manuela.

Laura : Oké ik weet de chocola staan en Manuela zorgt ondertussen voor de humor.

Manuela : Soms zonder dat ik me 'r rekenschap van geef. Je hebt aanleg of je hebt er geen.

Oriane : En krijg je 'r veel zonder aanleg over de vloer ?

Manuela : Ja getrouwde vrouwen vooral.

Oriane : Hoe zou dat komen ?

Manuela : Omdat ze een goed pak slaag maar matig weten te appreciëren.

Oriane : Terwijl jij...

Manuela : Ik al helemaal niet. Ik wil geen blauwe plekken op mijn billencellulitis.

Dries : Goed om te weten.

Laura (gaat rond met een doos gepersonaliseerde Callebaut-pralines) : 'k Heb ze niet direct gevonden, 'k heb er dan maar ten einde raad een paar geproefd.

Polly : En ?

Laura : Uitstekend.

Dries : Voor billencellulitis ?

Laura : Onder andere.

Belgerinkel.

.

Dries (tegen Polly) : Evert waarschijnlijk ?

Polly : Laat jij hem binnen ?

Dries : Hij zal verschieten, 'k heb hem van 't hele jaar nog niet gezien. (Is al op weg.)

Laura : Je gaat zelf verschieten.

Dries : Is hij dan ..?

Laura : Nee maar hij heeft een snor.

Oriane : Snorren hebben wel iets maar niet als ze onder de verkeerde neus staan.

Laura : De onze.

Oriane : Klopt, snorren zijn niet aan vrouwen besteed, echt niet, een nachtmerrie!

Dries (terug met Evert die de vrouwen kust) : Een Clark Gable-snorretje heeft hij al maar 't is nog maar de vraag of vrouwen nu voor hem gaan vallen als vliegen of...

Evert : 'k Heb er goeie hoop op.

Polly : Wat denk jij Oriane ?

Oriane : Ik ben er al voor gevallen.

Evert : Haar tepels kunnen er niet over zwijgen en waar de tepels van vol zijn loopt het hart van over.

Oriane : Hij praat zoals zijn snor.

Evert : Zeg maar.

Oriane : Verleidelijk maar zijn ogen zijn groter dan zijn buik.

Dries : Het deksel op de neus ! Hier, denk er niet meer aan, neem een praline.

Polly : Ja mislukkingen horen bij het leven, Manuela weet er alles van.

Manuela : Ik een heel klein deeltje maar. Eén zaak is zeker, succes komt niet op bestelling.

Evert : Groene Palm graag. Ik moet nu toch één en ander doorspoelen.

Laura : Ik ben zeker dat 't niet slecht bedoeld was.

Evert : Ik ook maar mijn reputatie krijgt hier wel een knauw.

Dries : 'k Haal hem dat biertje en een goeie raad Oriane, laat hem ook 's 't laatste woord.

Oriane : Is dat wel een goeie raad ?

Dries : Ongetwijfeld.

Polly : Ja 't is 't proberen waard.

Laura : En 't verplicht je tot niets.

Polly : Wat doe je trouwens voor de kost ? En heb je daar 't laatste woord ?

Oriane : Ik ben medisch afgevaardigde.

Laura : Ze weet als master in de geneesmiddelenontwikkeling waarover ze 't heeft.

Dries (met het biertje voor Evert) : Drink Brüderlein drink en vooral laat je zorgen maar thuis.

Evert : Mijn zorgen, welke zorgen ?

Dries (lachend) : Zo wil ik het horen.

Manuela (die de grond onder haar voeten voelt warm worden) : 't Is hier gezellig maar 'k vrees dat het voor mij tijd wordt...

Polly : Niks daarvan.

Evert : Als 't hier gezellig is waarom dan niet blijven, iets zegt me dat het hier nog gezelliger gaat worden.

Manuela : Oké vijf minuutjes nog.

Polly : Als vrienden onder mekaar, oude vrienden zoals Laura en ik.

Laura : En recente zoals Oriane.

Dries : En last but not least een toekomstige onderbuikvriend zoals ik.

Manuela : Waar heb ik dit pak vrienden verdiend, ik een doodgewone gedoodverfde politiepispaal.

Oriane : Is 't waar ? Ocharme !

Manuela : Vrienden beklaag je niet je helpt ze.

Evert : Goed gezien vooral als ze bij de politie werken.

Laura : Een vriendin bij de politie, 't kan handig zijn maar tegelijkertijd ook tricky.

Manuela : Hoezo tricky ?

Laura : Je mag er je niet bij verspreken of je hebt het zitten.

Evert : Ja 't probleem is dat ze onverbiddelijk zijn voor ons...

Oriane: en dat ze zelf allesbehalve onkreukbaar zijn, m.a.w. dat ze zich alles permitteren.

Polly : Elke politieagent niet en zeker Manuela niet.

Manuela : Dankje Polly.

Polly : En ik ben hier de enige die haar echt kent.

Dries : Als je ooit iemand echt kent.

Oriane : Volkomen met je eens.

Laura : Kun je dan niet kritisch zijn tegenover je vrienden, wat is daar nu mis mee ?

Polly : Niks, kritiek mag er zijn, respect moet er zijn.

Evert : Absoluut en bij de flikken bakken we allemaal zoete broodjes.

Polly : En toch kun je er ook gewoon de waarheid vertellen.

Manuela : Geen zoete broodjes, geen zure, de ongezouten waarheid die willen we horen.

Polly : Voor wie het nog niet wist, ik ben in 't ziekenhuis verkracht...

Dries : en Manuela heeft hemel en aarde bewogen om de dader te pakken.

Manuela : Voorlopig zonder succes.

Oriane : Vier jaar na de feiten ?

Polly : Hoe weet je 't ?

Laura : Van mij.

Oriane : Meer dan vier jaar, haar baby zit nu bijna in 't middelbaar.

Dries : In 't mi..., waarom niet aan de univ ?

Polly : Manuela heeft er werkelijk alles aan gedaan om hem te vinden.

Manuela : Alles, ik zweer het.

Dries : Dat geloof ik en ik ben hier niet de enige.

Polly : En zelfs al zou ze iets minder gedaan hebben...

Manuela : Je neemt me niks kwalijk.

Polly (omarmt en knuffelt Manuela) : Integendeel.

Laura : Integendeel ! Wat moeten we daar onder verstaan ?

Polly : Versta wat je wil, Manuela begrijpt me, dat is 't bijzonderste.

Laura : Bon bon. Komt er nog iemand ?

Polly : Wie weet, vrienden zijn hier altijd welkom.

Dries : Jij komt soms toch ook op 't onverwachts.

Laura : Ik ?

Polly : Ja je verdwijnt zelfs op 't onverwachts.

Iedereen lacht behalve Oriane.

Laura : Een jeugdzonde, 'k was nog maar 37.

Polly : C'est ça ! Stel dat ik mijn baby niet had afgestaan dan had ik tot mijn zeventigste onder zijn jeugdzonden geleden.

Evert: Goed gezien.

Dries : Nu zit er een andere domme kloek mee op haar kot.

Laura : Ik neem nog een praline, mag ik ?

Polly (met de doos) : Hier Manuela neem er ook maar één.

Manuela : Waarom niet ?

Polly (tegen de anderen) : En jullie ook voor Laura de rest opeet.

Laura (pikt er nog één) : Nog eentje en dan hou ik op voor mijn lever opspeelt.

Evert : Weet je wat mijn oma zaliger zei ?

Laura : Nee hoe zou 'k ?

Evert : Ze zei, die pralines bijten in mijn been maar 'k weet hoe 'k ze kan kwijtraken.

Dries : En toen ging ze 'r mee rond.

Evert : Nee ze stak ze allemaal tegelijk in haar mond. Mijn oma was een vreselijk wijf. Misschien word ik ooit nog zoals zij.

Polly : Ja 'k vrees het, een kletswijf ben je al.

Laura (tegen Oriane) : Heb je tenminste begrepen wat zijn oma zei ?

Oriane : Dat ze 'r niet kon afblijven of iets in dien aard.

Evert : Ja zoals Laura.

Laura : Juist maar ik kan van niets afblijven, zelfs niet van de mannen. Ben ik dan een manziek wijf ?

Oriane : Nee je bent hoegenaamd niet ziek.

Polly : Manzieke vrouwen zijn niet meer dan wishful thinking van het zwakke geslacht.

Manuela : De mannen.

Oriane : Ook al gemerkt ?

Manuela : Ja hier.

Evert : Met haar speurneus waarmee haar geen detail ontgaat (steekt een praline onder haar neus), ruik hier maar 's aan en blaf als 't chocola is.

Manuela : Zot zijn doet geen zeer, blaf zelf maar.

Polly : Zo die zit. Eens te meer is de politie je te slim af.

Evert : We zullen zien. De knickers worden op 't einde geteld.

Dries : Klopt. Welke knickers ?

Evert : Wie er overhoudt wint of heb je nooit geknikkerd ?

Dries : Gepokerd.

Laura : Ik ook zoals Faye Dunaway met Steve McQueen, the King of Cool in “The Thomas Crown affair”.

Dries : Dat was schaken zotteke.

Laura : Mij goed. 't Spel was me in elk geval op het lijf geschreven. (Doet met een pokerface de Faye Dunaway-move uit de film) terwijl de mannen bewonderend fluiten.

Polly : Actrices wachten op de rol van hun leven.

Laura : Zoals die ene van Faye Dunaway met Steve McQueen.

Polly : Ja, soms komt hij soms komt hij niet.

Dries : C'est la vie.

Polly : Wie drinkt er nog ? Dries en ik en wie nog ? Oriane en Laura nog een Palmke ?

Oriane : Nog één.

Laura : Voor mij ook.

Polly : Evert ?

Evert : 'k Dacht al dat je me ging droog laten staan.

Manuela : Ik...

Dries : Jij ook. Je gaat ons toch niet alleen laten drinken.

Manuela : Ik moet eerst dringend naar 't toilet.

Evert (tegen Polly) : Heb je geen pispot ?

Polly : Zou je ze willen zien plassen ?

Evert : Niet perse maar 'k zou niet willen dat ze ervan profiteert om weg te lopen.

Oriane: Flauwe kul. Ze is graag bij ons nietwaar Manuela, kom ik ga mee naar 't toilet.

Manuela : Jij ? Je weet niet eens waar 't is.

Oriane : Jij wel, dus geen probleem. (Neemt haar bij de arm en Manuela gaat allesbehalve vrolijk mee, ondertussen haalt Dries het bier).

Polly (tegen Laura) : Je vriendin is best wel agressief.

Laura : O ?

Polly : Ja, Manuela lijkt wel de gebeten hond.

Evert : Elke flik kan daar maar best aan wennen.

Laura : Voor de rest van zijn actieve leven.

Evert : En daarna ook nog. Eén keer flik altijd flik.

Laura : Flikkenmanieren raak je helaas nooit meer kwijt. Ze achtervolgen je tot in je kist.

Polly : Flikkenmanieren zeg je.

Laura: Ja allemaal mierenneukers, stuk voor stuk mierenneukers.

Polly : Zij heilige boontjes, wij duivelsgespuis.

Laura : Scheefzeikers, afgedwaalde padvinders en wij subversieve hoeren als we hun mannen of hun vrouwen neuken.

Dries : De hemel is de hel en tot overmaat van ramp hebben ze 'r geen bier en dus zoals Ernst Neubach schreef "Drum trinken wir es hier".

Polly (als ieders glas gevuld is behalve dat van Manuela en Oriane) : Op ons!

Evert : Schol !

Dries : Laat het ons smaken.

Laura : De waarheid ligt op de bodem van 't glas. Eens komt ze 'r uit gewapend met een zweep en zal ze 'r de mensheid mee kastijden.

Dries : Op de bodem van de bron, dacht ik.

Polly : Je reinste onheilsprofetie, bah !

Evert : Laat ze maar komen in haar evakostuum liefst.

Polly : 'k Heb nu een poes, Wendy. Zal ik ze 's gaan halen ?

Laura : Hoe ziet ze 'r uit ?

Polly : Kom maar mee, de mannen zijn in andere poezen geïnteresseerd.

Als Polly en Laura de poes gaan bekijken zijn komen Oriane en Manuela terug van 't toilet.

Oriane : Ik ga terug, ik moet ook plassen. Houden jullie de commissaris maar in de gaten.

Manuela : Ik ben inspecteur stomme trut.

Evert : O !

Dries : Zal ik ze vastbinden ?

Manuela : Doe maar, maar op eigen risico.

Dries : Liever niet ? Oké morgen onder de middag dan.

Polly (terug met Laura en de poes, tegen Manuela) : Zou je 'r ook zo één willen ?

Manuela : Bedankt, 'k heb...

Evert : Wat heb je ?

Manuela : Ik ? Weinig tijd.

Evert : De schuld van die smeerlappen van zedendelinquenten.

Manuela: Onder andere.

Dries : 'k Haal je een biertje. Dat helpt tegen de stress die je 't toilet injaagt.

Evert : Niet altijd.

Manuela : Nee ?

Polly : Luister niet naar hem. Als je geen gezwel hebt op je baarmoeder helpt het.

Laura : Voilà, tenzij je met een ei in je broek zit. Je zit toch niet met een ei in je broek ?

Manuela : Nee. Zou je me naakt willen fouilleren ?

Laura : Ik heb geen haar op mijn hoofd dat daar aan denkt.

Dries (schenkt het biertje in) : Ziezo en ontspan je nu een beetje, je zit hier precies op hete kolen.

Evert : 't Is duidelijk, ze wil hier weg, zo rap mogelijk.

Polly : Misschien heeft ze wel een goeie reden.

Manuela : In elk geval heb ik uitvluchten klaar die er kunnen voor doorgaan, bij de vleet.

Laura : Als je ze klaar hebt...

Manuela: Twijfel j 'eraan ?

Laura : Nee maar als je 'r klaar hebt vrees ik dat je ze zult nodig hebben.

Manuela : Omdat je snuggere vriendin met een verhaal in haar achterhoofd zit dat veel weg heeft van de fabeltjeskrant.

Laura : Ah ja ?

Manuela : Ja dat niet eens met haken en ogen aan elkaar hangt.

Evert : Een indianenverhaal ?

Manuela : Absoluut, totaal ongeloofwaardig. Miss Sensatie dwaalt en wordt nog onsterfelijk belachelijk voor ze bij Pfizer aan de deur vliegt.

Laura : Hoe weet je dat, hoe weet je dat ze bij Pfizer werkt ?

Dries : De politie, je vriendin...

Polly : Manuela

Dries : houdt je in 't oog.

Polly : Weet je dat dan niet ?

Laura : Praat voor de vaak. We zouden beter de politie in 't oog houden dan zij ons.

Manuela : Heb je klachten dan kun je 'r altijd mee terecht bij het Comité P. Succes ermee.

Evert : Welke zot gelooft daar nu in ! Je kunt net zo goed klacht indien tegen God, en zeg me niet dat die niet bestaat en de politie wel.

Manuela : Geloof in wat je wil, als 't maar niet in IS is laten we je met rust.

Evert : Echt waar ?

Manuela : Zo waar als maar kan zijn.

Evert : Dan zit ik op rozen.

Manuela : Fantastisch. Probeer er je broek niet aan te scheuren.

Oriane (na een lange plasbeurt goed geluimd terug, tegen Dries, met haar leeg glas in de lucht):
Ober.

Dries : Ik ben al onderweg.

Oriane : En waarover hadden jullie het, over mij en de potentiepillen in mijn tas ?

Polly : Over jou Manuela en God de Vader, in die volgorde.

Oriane : Interessant ?

Evert : Niet echt. Achter jullie rug op 't toilet, God de Vader godweet waar en IS aan een reorganisatie toe, konden we...

Polly : geen woord kwaadspreken. Zo zitten we nu eenmaal niet in mekaar.

Laura : Veel goeds zat er ook niet in.

Dries (schenkt het biertje voor Oriane in) : "De dorstigen laven", da 's ongeveer 't beste dat we hier al gedaan hebben.

Oriane (drinkt een slok) : Op nog meer werken van barmhartigheid.

Polly : Onderdak nodig ?

Laura : Zij ? Ze woont in een chique loft in de Leerlooierijstraat.

Oriane: Chique is 't woord niet maar hij mag gezien worden.

Iedereen zwijgt, na een poosje...

Evert : Oriane is een prima gastvrouw en haar bed een echte bonus.

Manuela : Content dat z' in geen krot hokt.

Oriane : Een krot hoe ziet dat er uit ?

Dries : Zoals een krot zeker.

Polly : Waarschijnlijk. Nu vraag me niet om er één te beschrijven, 'k zou niet weten hoe eraan te beginnen.

Oriane : Een krot is een soort paleis voor ingevoerde uitgehongerden.

Laura : Ineengeknutseld met afval dat wij wegsnijten, gebruikt WC-papier, asbestplaten en zeildoek waar ze Allah kunnen op eren.

Evert : En 't toppunt is dat ze gezellig met zevenentwintig onder één dak nog van hun kloten maken, om 't in 't plat Vlaams te zeggen.

Laura : Waar halen ze 't ?

Evert : Klootjesvolk en je loopt ze the fuck tegen 't lijf op elke hoek van de straat.

Dries : Zou je ze willen in hun barakken houden ?

Evert : Ja achter slot en grendel. Jij niet ?

Polly : Als je ze opsluit, zelfs dan ben je 'r niet veilig voor.

Laura : Mijn overbuurvrouw...

Polly : Candy ?

Laura : Ja niet eens een lekker stuk.

Oriane : Een understatement en wat voor één, een echte helleveeg.

Laura : Wel die helleveeg werd een paar maanden geleden aan een detentiecentrum op beestachtige wijze verkracht.

Polly : Daar ?

Laura : Ja twee mannen hebben met hun tanden de prikkeldraad stukgebeten en een derde heeft zich op een onbeschrijflijk gruwelijke wijze aan haar vergrepen.

Dries : Beweert ze, maar van dat verhaal geloof ik geen jota

Laura : De rechter ook niet.

Manuela : Kun je hem ongelijk geven als Candy amper aangekleed aan een detentiecentrum liep te paraderen ?

Laura : Hoe loop jij erbij in de zomer ?

Manuela : Daarom heb ik Polly destijds afgeraden klacht neer te leggen.

Polly : Een geluk voor mij.

Dries : Een geluk bij een ongeluk. Je bent onbesproken gebleven in de media.

Manuela : Helaas ga je waarschijnlijk nooit de naam van je aanrander kennen.

Laura : Tenzij het toeval er zich mee moet.

Polly : Als ik daar moet op rekenen ! Ik heb eieren gekozen voor mijn geld.

Laura : Met het toeval bedoel ik Oriane.

Polly : Oriane ?

Oriane : Toevallig zit Gust de zoon van mijn zus ook op de "Zolder".

Polly : Dat doet me plezier echt waar ! En zitten ze daar met veel ?

Laura : Wat bedoel je nu precies ?

Polly : Ik ? Sorry als ik niet duidelijk was. Ik bedoel gewoon dat ik het fijn vind dat haar zus hier ook woont.

Manuela : De Zolder is een kleine kleuterschool waar Nele ook zit.

Polly : Prima . Maar zoals jullie ongetwijfeld weten...

Evert : Wat, wat weten we ongetwijfeld ?

Polly : Dat kinderen heerlijke lastposten zijn en absoluut geen gespreksonderwerp waar ik vrolijk van word.

Dries : Normaal, gezien wat je meegemaakt hebt.

Manuela : Probeer het jullie 's goed voor te stellen Oriane en Laura wat het betekent verkracht te worden en 9 maanden later met je eigen ogen te zien hoe je een zwarte baby uitstoot.

Evert : Een echte zwarte waar je 't roet niet afkrijgt onder de kraan. 't Is godver toch niet waar zeker !

Polly : Manuela weet waarover ze 't heeft, ze zoekt nog altijd naar de smeerlap.

Manuela knikt voorzichtig ja.

Oriane : En, dat onderzoek ?

Manuela : Het onderzoek loopt. Meer kan ik er begrijpelijk niet over kwijt.

Laura : En als ik je nu 's een goeie tip kon geven ?

Polly : Jij ? Waarop wacht je ?

Manuela : Hem niet geven is zonder meer strafbaar, een regelrechte belemmering van de rechtsgang.

Laura : Moet je nu horen ! Oriane kent via haar zus Thérèse Kabongo die aan het kleuterschooltje De Zolder haar kleindochter komt ophalen.

Dries (geeuwend) : Interessant !

Polly : Een Congolese ?

Oriane : Ja een zwaarlijvige lawaaierige in een schreeuwlelijke wrapper.

Evert : Bij ons op school ! Hebben die dan geen eigen scholen ?

Polly : Kun je je tip niet wat inkorten ?

Laura : Inkorten ? Graag, Thérèse Kabongo is de schoonmama van Manuela.

Evert : Wablieft ?

Polly : Zeg me dat het niet waar is !

Manuela : Geef me één goeie reden waarom ik de waarheid uit de weg zou gaan ?

Oriane : Omdat ik van je man Félix Kabongo weet dat hij een werknemer is van 't ziekenhuis.

Polly : O !

Manuela : Hij staat er aan 't hoofd van de apotheek. (tegen Oriane). Een nieuwe afzetmarkt gevonden ?

Oriane : Je bent nu vier jaar vergeefs op zoek naar de aanrander van Polly.

Polly : Langer.

Oriane : Heb je bij je zoektocht de apotheek overgeslagen ?

Manuela : 'k Ben ermee begonnen stuk onbenul en Félix lijdt aan een zeldzame genetische afwijking die hij je bij gelegenheid 's in kleuren en geuren open en bloot kan tentoonspreiden.

Oriane : Sorry ik ben...

Dries : je boekje te buiten gegaan en met "sorry" maak je je er wel heel gemakkelijk vanaf.

Manuela (terzijde) : Vlamingen zijn wereldvreemde vreemdelingenhaters (u en ik uitgezonderd) en tegelijkertijd ontwapenend argeloos maar tevens te kortzichtig om in te zien dat binnen afzienbare tijd iedereen in Vlaanderen bruin-zwart getint zal zijn en dat de nakomelingen van Nele Kabongo moeiteloos voor rasechte Vlamingen zullen doorgaan.

Op de tonen van "Vlaanderen boven" van Raymond Van Het Groenewoud valt het doek.